

"WE NEVER FINISHED 1948":

The Continuing Campaign of Internal Displacement
in Israel / Palestine

"מעולם לא סיימנו את 1948":

תהליך הנישול המתמשך
בישראל / פלסטין

"WE NEVER FINISHED 1948":

The Continuing Campaign of Internal Displacement
in Israel / Palestine

"מעולם לא סיימנו את 1948":

תהליך הנישול המתמשך
בישראל / פלסטין

"WE NEVER FINISHED 1948":

The Continuing Campaign of Internal Displacement
in Israel / Palestine

"מעולם לא סיימנו את 1948":

תהליך הנישול המתמשך
בישראל / פלסטין

הוועד הישראלי נגד הריסת בתים
The Israeli Committee Against House Demolitions
الحركة الإسرائيلية ضد هدم البيوت

A PORTRAIT	7	תמונות מצב
INTRODUCTION	13	הקדמה
PHOTOGRAPHS	25	צילומים
INDEX	155	אינדקס
GET ACTIVE	163	תפעלו
THANKS	167	תודה

A PORTRAIT

Dr. Meir Margalit
Jerusalem City Councilman

תמונות מצב

ד"ר מאיר מרגלית
חבר מועצת עיריית ירושלים

This book was born out of great belief. Belief that the first step to the solution of a problem is to recognize, acknowledge, and look it directly in the eye and not to avoid it or push it aside. Only after we recognize the problem, we will understand its full depth, dimensions and severity, only then can we begin the road back to relief ourselves of it. Exposure has great releasing and purifying potential.

In Jewish law (Halakha) there is a genre called the Ethics literature, which is intended to educate readers on the way of ethics. This book belongs to the same literary genre, for more than displaying images it seeks to raise questions. Therefore, This book, more than a photo album, wishes to be a mirror of what is happening inside the Israeli society. It turns to the Israeli public and says - see

what you are doing every day in the Occupied Territories and inside Israel, and say honestly, hand on your heart, don't these images remind you of chapters of the Israeli people's history in the Diaspora. Look in the eyes of the people in the pictures and tell whether their terrified gaze doesn't remind you of grim times that past on us not so long

*This book wishes to be
a mirror of what is
happening inside the
Israeli society*

ספר זה נולד מתוך אמונה גדולה. אמונה שהצעד הראשון לשם פתרון של בעייה הוא להכיר בה, להודות בקיומה, להתבונן בה ישירות בעיניים ולא להתחמק ממנה או לדחוק אותה הצידה. רק לאחר שנכיר בבעייה, נבין את מלוא עומק הבעייה, את מימדיה, את חומרתה, רק אז, נוכל להתחיל את הדרך חזרה, להשתחרר ממנה. לחשיפה יש פוטנציאל משחרר ומטהר.

בהלכה היהודית קיים ז'נאר ספרותי המכונה 'ספרות המוסר', אשר נועד לחנך את הקוראים על דרך המוסר. הספר שלפנינו משתייך לאותו ז'נאר ספרותי, שכן יותר מאשר להציג תמונות הוא מבקש לעורר תהיות. הספר

שלפנינו, יותר מאשר אלבום תמונות, מבקש לשמש ראי למה שמתרחש בחברה הישראלית שבה אנו חיים. הוא פונה לציבור הישראלי ואומר לו - ראו מה אתם מעוללים מידי יום בשטחים ואף בתוככי ישראל והגידו בכנות, עם היד על הלב, האם כך אתם רוצים

להראות? האם אתם יכולים לעמוד מאחורי מעשים אלו? תמונות אלה סותרות את הפסוק 'זכור את אשר עשה לך העמלק' שהרי החיוב לזכור לא נועד רק לצרכי פולחן אלא להפיק ממנו לקח, והלקח המשמעותי ביותר הינו לא לעולל לזולת את אשר עשה לנו העמלק. לזכור את שעברנו בגלות מכיל חובה מוסרית שלא להתדרדר לרמות של אלה שגרמו לנו סבל לאורך ההיסטוריה. לכן, יותר מאשר להציג תמונות,

ago? These images contradict the verse "Remember what Amalek did" for the command to remember is not just for the sake of a ritual but to learn from it, and the most significant lesson is do not do to others that which Amalek did to us. Remembering what we went through in exile becomes a moral obligation not to deteriorate to the levels of those who have caused us suffering throughout history. More than just displaying images, this book seeks to raise questions beginning with

how did we arrive to this situation? At what point did we start deteriorating to the moral low point in which we exist in today? Content wise, the book doesn't renew anything. The reality viewed from the photos is familiar to anyone touring the Arab communities in Israel or in the territories. Yet it is not surprising that most Israelis are not aware as to what is happening in those areas, nor do they understand their own implications or the violating acts the government does on their behalf.

This book deals with the mechanisms of repression by showing reality as it is, with only minimal commentary. Readers are intelligent enough to get to

This book does not presume to contain the entire reality, but only fragments of it

הספר מבקש לעלות תהיות והראשונה שבהן היא איך הגענו למצב הזה? מתי ובאיזה שלב התחלנו את ההתדרדרות שהובילה אותנו לשפל המוסרי בו אנו שרויים היום? מבחינת התוכן, הספר אינו מחדש דבר. המציאות הנשקפת מהתמונות מוכרת לכל אדם המסייר בשטחים או בפזורה הערבית בישראל. אולם באופן (לא) מפתיע, רוב הישראלים אינם מודעים למה שמתרחש באותם שטחים, אינם מבינים את מה שהם מעוללים במו ידם או מה שהממשלה מחוללת בשמם. ספר זה בא להתמודד עם מנגנוני ההדחקה של החברה הישראלית

באמצעות הצגת המציאות כפי שהיא, עם מינימום פרשנות. הקוראים מספיק אינטליגנטים על מנת להגיע כל אחד למסקנותיו הוא. אף אדם הגון לא יוכל לומר שהדברים שיקריים, שבדינו אותם מלבנו, שאמצנו אותם מדמיונו, שהרי התמונות מדברות בעד עצמן ועם עובדות רצוי לא להתווכח. למרות זאת, יש שיאמרו שהספר חד-צדדי, מציג רק פן אחד של המציאות, תמונה חלקית של המתרחש במדינה, זווית מסוימת של האירועים ולא את המציאות במלואה. ובכן נכון, ניתן להוסיף זוויות אחרות ותמונות מתחומים אחרים אך ספר זה לא מתיימר להכיל את כל המציאות (מה גם שברוח הפוסט מודרניזם ספק עם יש דבר כזה המכונה "מציאות" או "אובייקטיביות") אלא רק קטעי מציאות ולא יותר.

their own conclusions. No decent person could say we made these things up, since the pictures speak for themselves and one can not argue with facts. However, some might say the book is one-sided, shows only one aspect of reality, a partial picture of what is happening in the country and not the entire reality. This book does not presume to contain the entire reality (and with the spirit of post modernism there are doubts whether there is such a thing called "reality" or "objective") but only fragments of reality and nothing more. The book does not pretend to present the 'other side' as that can be found in abundance in the Israeli media and the Israeli propaganda system that feeds the public selective and manipulative Information. All this book seeks, is to balance the overall picture, to give the public tools

to deal alone with the question of what is happening in the Occupied Territories and inside Israel, which does not allow us to end the bloody conflict. We said that this book should be included in the genre of ethics literature, but at the same time it is a political book in every aspect. This is inevitable because in the Middle East politics are everywhere, and there is not an issue

This is an activist book, as the group of photographers that created it; the 'ActiveStills' collective

הספר לא מתיימר להציג את "הצד השני" כיוון שאותו ניתן למצוא בשפע באמצעי התקשורת הישראלים ובמערכת ההסברה הישראלית אשר מזינה את הציבור באינפורמציה סלקטיבית ומניפולטיבית. על מנת לתת לציבור כלים להתמודד את התמונה הכללית, על מנת לתת לציבור כלים להתמודד לבד עם השאלה מה קורה בשטחים ובתוך ישראל, שאינו מאפשר לסיים את הסכסוך העקוב מדם. אמרנו שספר זה ראוי להיכלל בז'נאר 'ספרות המוסר' אבל בה בעת הוא ספר פוליטי לכל דבר. אין מנוס מכך – במזרח התיכון פוליטיקה מצויה בכל פינה, ואין סוגיה שאינה פוליטית. אולם, מי אמר שפוליטיקה ומוסר אינם יכולים לדור בכפייה? הספר הוא פוליטי כיוון שהסכסוך שלנו עם הערבים, הן בשטחים והן בתוך ישראל הוא בעיקרו פוליטי וכיוון שפתרון הסיכסוך יבוא מלחץ פוליטי. אך הספר שלפנינו מתכוון להיות ספר שהוא אקטיביסטי, כיאה לחברות הצלמים שעומדים מאחוריו;

קולקטיב 'אקטיביסטילס', המבקשים לשנות את המציאות באמצעות הכלי שהכי מתאים להם – מצלמה. ולמצלמה כח עצום ובלתי ניתן להחלפה, שכן המציאות הרוב היא כל כך מיוסרת שלא ניתן לתאר אותה במילים. המצלמה נכנסת במקום שהמילים נאלמות. איך ניתן לתאר במילים בית הרוס? איך ניתן להסביר לקורא המערבי, כמונו, מה היא השפלה? איך מעבירים במילים את הכאב של קורבנות

not related to politics. However, who said that politics and morality can not coexist? The book is political because the conflict with the Arabs, both in the Occupied Territories and inside Israel is essentially a political conflict that will end due to political pressure. But this book intends to be an

activist book, as the group of photographers that created it - the 'ActiveStills' collective, who seek to change reality by using the tool they use best - a camera. And the camera has enormous and indispensable

power, since reality is so often so tortured one can not described it in words. The camera steps in where words disappear. Can words describe a demolished home? How can we explain the Western reader, ourselves included, what humiliation is? How can we put in to words the pain of victims of violence? Therefore, the camera has an advantage on the written word - it allows the victim to look us right in the eyes and allows us to feel through his body language what he felt. In that, this book completes all the books written which always fail when trying to describe what the 'other' goes through. We are convinced that the peace-loving activity could have a cumulative effect,

*reality is so tortured,
one can not described it
in words. the camera
steps in where words
disappear*

האלימות? לכן, למצלמה יש יתרון שאין למילה הכתובה; היא מאפשרת להתבונן ישר לעיניי הקורבן ולחוש באמצעות שפת גופו מה הוא חש ומה עובר אליו. על כך ספר זה עולה על כל אותם ספרים כתובים אשר תמיד כושלים כשמתכוונים לתאר את שעובר על האחר. תקוותנו היא כי האמנות יכולה

*המציאות כה מיוסרת,
שלא ניתן לתאר אותה
במילים. והמצלמה נכנסת
במקום שהמילים
נאלמות*

לא רק לתאר מציאות, אלא אף לשנותה. על אף שאין אנו יכולים להבטיח זאת, אנו פועלים על פי הכלל התלמודי האומר שגם אם לא עלינו המשימה לגמור, אין לנו רשות להתבטל בה. אנו משוכנעים שלפעילות של שוחרי השלום יש אפקט שהוא מצטבר, ובמוקדם

או במאוחר ישבר הגב של הכיבוש ואופק חדש יפתח לאזונו. עד אז חובתינו להתריע, להצביע על כשלים, לסמן את המהמורות בהן נפלנו, להדגיש את הסתירות הפנימיות בשיח הדומיננטי, למנוע מהציבור לישון בשקט ולעצום את העיניים בפני המציאות, לשמש פה לנדחקים ולפמפם בלי הפסקה שיש אלטרנטיבה, שיש פרטנר לשלום ושהסדר שלום הוא לא רק הכרחי, אלא הוא גם אפשרי. הפילוסוף וולטר בנימין ידע שמתוך אלמנטים בודדים, זעירים לכאורה, ניתן להפיק מסקנות עמוקות על תהליכי העומק שעוברת החברה. הוא נהג לומר שעל מנת להבין את הנורמות החברתיות של חבורת סועדים, יש להתבונן בהם לא בשעת הסעודה אלא באופן בו הם משאירים את השולחן לאחר הארוחה. ספר זה שם את הזרקור על שובל

and sooner or later break through the walls of occupation and open new horizons for our region. Until then, our duty is to warn, point out the failures, highlight the pitfalls that we fell in to, emphasize the internal contradictions in dominant discourse, prevent the public from sleeping easily, and shout non-stop that there is an alternative, there is a partner for peace and peace is not only necessary, it is also possible. The philosopher Walter Benjamin knew that from the individual elements, seemingly small, one can produce profound truths about society. He used to say that in order to understand the social norms of a group of dinners, you have to look at them not at dinner, but the way they leave the table after dinner. This book puts the spotlight on how we leave the land wherever we go. It is our hope that out of this chaotic image that Israel creates, grows the question - what happened here?! And from here we must continue to say: this situation can not continue, something must change. This is the purpose of the book and its contribution to the struggle for a just peace.

ההרס שאנו משאירים אחרינו. תקוותנו היא שמתוך תמונת השולחן הכאוטי שישראל משאירה תצמח השאלה – מה קורה כאן?! וממנה המחויבות לשנות. זה תכלית הספר וזה תרומתו למאבק לשלום צודק.

INTRODUCTION

Jeff Halper
Director, The Israeli Committee
Against House Demolitions

הקדמה

ג'ף הלפר
יו"ר הוועד הישראלי
נגד הריסות בתים

The "Zionist left," like the rest of Israeli Jewish society, refuses to revisit 1948. From its perspective, what is done is done. Negotiations over peace with the Palestinians must begin with an acceptance of Israel within the 1949/'67 "Green Line" and the state's "Jewish character." It therefore rejects the Palestinian refugees' right of return. The issue before us, in this view, is ending the Occupation and achieving a two-state solution in which a Palestinian state arises in most, if not all the lands taken in 1967, the 22% of historic Palestine comprising the West Bank, Gaza and, more problematically, East Jerusalem (which would be "shared" with Israel). While the Zionist left aspires to a more egalitarian society, it differentiates absolutely between policies towards Palestinians in the Occupied Territory and those directed at Palestinian, Bedouin and Druze citizens of Israel, known collectively as "Israeli Arabs." Thus the expropriation of land, house demolitions, zoning that prohibits Palestinian building and policies such as those revoking residency are opposed as part-and-parcel of the Zionist left's overall opposition to the Occupation. Similar actions and policies carried out against the Arab citizens of Israel are characterized as mere "discrimination," an internal Israeli problem that must be addressed like any other form of discrimination, as against women, for example,

אחד מהוויכוחים הנושנים בשמאל הישראלי נסוב בשאלה האם תחילת הסכסוך הישראלי-פלסטיני נעוץ בכיבוש של 1967, או בעקירת חצי מהיישוב הערבי מפלשתינה המנדטורית על ידי ישראל וכינונה של אתנוקרטיה יהודית ב-1948.

"השמאל הציוני", בדומה לשאר החברה הישראלית יהודית, מסרב להתייחס לשאלת 1948, שכן מבחינתו, את אשר נעשה אין להשיב. לדידם, נקודת המוצא של כל דיון על הסכם שלום עתידי עם הפלסטינים חייבת להיות קבלת ישראל בגבולות הקו הירוק 1949/67 והשלמה עם "המאפיינים היהודיים" של המדינה. על כן דוחה השמאל הציוני מכל וכל את זכות השיבה של הפליטים הפלסטינים. על פי נקודת ראות זו, הנושא העומד על הפרק הוא סיום הכיבוש וחתימה לפתרון דו-מדיני, דהינו הקמת מדינה פלסטינית על רוב או כל האדמות שנכבשו ב-1967, המהוות 22% מפלשתינה המנדטורית: הגדה המערבית, רצועת עזה ומזרח ירושלים (שאותה "יחלקו" עם ישראל). על אף שהשמאל הציוני שואף לחברה שיוויונית יותר, הוא עושה הפרדה מוחלטת בין מדיניות הרשויות הישראליות כלפי פלסטינים בשטחים הכבושים ומדיניות כלפי מה שמכונה "ערביי ישראל": פלסטינים, בדואים ודרוזים. פרקטיקות כגון הפקעת אדמות, הריסת בתים, אי מתן הרשאות לפלסטינים לבנייה ושליחת אזרחות נחשבות בלתי קבילות כאשר הן מיושמות בשטחים הכבושים ומהוות חלק אינטגרלי מההתנגדות "השמאל הציוני" לכיבוש. אולם פרקטיקות שנובעות ממדיניות דומה כלפי האזרחים הערבים

or foreign workers or Israeli Jews of Middle Eastern background. "Internal displacement" is a term used only by Palestinians and Bedouins, by adherents to international law and by the critical Israeli (non-anti-post-Zionist) left, of which ICAHD is a part. For us, the ongoing Occupation is not merely an event arising out of 1967 war but a continuation of 1948, conceptually and militarily.

That "we have not finished 1948," a slogan commonly heard in Israel and attributed to Yitzhak Rabin, refers to the fact that half the population of the Land of Israel is now Palestinian.

Simply in terms of rudimentary living standards, that population requires much more than the truncated 19% of historic Palestinian that Israel permits them to own and live on, which consists of 3.5% of Israel proper, 11% of Jerusalem (all confined to a patchwork of enclaves in "East" Jerusalem), 40% of the West Bank (fragmented into more than 70 islands of Areas A and B) and Gaza (6% of the Occupied Territory). This alone threatens to "push" Israeli Jews out of lands they claim for their own - at a minimum the other 81%. It also presents a multicultural challenge to the

של ישראל מאופיינות אך ורק כ"אפליה"; בעיה שהיא פנים ישראלית, אשר אליה יש להתייחס בדומה לאפליה מכל סוג אחר, כגון נגד נשים, עובדים זרים, או ישראלים יהודים ממוצא מזרח תיכוני. היחידים העושים שימוש במונח "עקירה פנימית" הם פלסטינים ובדואים, תומכי החוק הבינלאומי, והשמאל הישראלי הביקורתי (אנטי, פוסט ולא-ציוני) שהוועד נגד הריסת בתים מהווה חלק ממנו. אנו סבורים כי הכיבוש המתמשך אינו רק אירוע הנובע ממלחמת 1967 אלא המשכו הישיר של 1948 מבחינה תפיסתית וצבאית. הסיסמא "עוד לא סיימנו את 1948", אשר נשמעת לעיתים קרובות מפי ישראלים ומיוחסת למשה דיין, מתייחסת לכך שחצי מאוכלוסיית ארץ ישראל עודנה פלסטינית.

אפילו מבחינת תנאי חיים בסיסיים זקוקה אוכלוסיה זו ליותר מאותם 19% מפלשתינה המנדטורית בהם מתירה להם ישראל לחיות ולרכוש אדמות. שטח זה כולל 3.5% מישראל עצמה, 11% מירושלים (שם מגבילים אותם למובלעות קטנות ב"מזרח" העיר), 40% מהגדה המערבית (המחולקת ליותר מ-70 "איים" של שטחי A ו-B) ועזה (6% מהשטח הכבוש). די בצורך זה לבדו להוות איום על ישראלים יהודים כאילו מבקשים לדחוק אותם אל מחוץ לאדמות שהם טוענים לזכות עליהן, כלומר (לכל הפחות) 81% הנוותרים מפלשתינה המנדטורית. עובדה זו מציבה

idea of a "Jewish" state. When mixed, however, with Palestinian calls for self-determination, for recognition of their status as a national minority in Israel, for Israel to transform itself into a state of all its citizens, even into one state encompassing all of the Land of Israel/Palestine, the presence of a growing, dissatisfied and increasingly militant Arab population presents a fundamental challenge to Jewish hegemony. Especially because Zionism has no mechanism, ideological or political, for dealing with Arab demands.

Policies of internal displacement, then, derive from the ongoing attempt to "judaize" Palestine that has continued unabated since 1948, on both sides of the

Green Line, which successive Israeli governments have effectively erased. As this exhibit graphically shows, there is no difference whatsoever between the intentions, policies and actions taken to displace Arab citizens of Israel from

their land (well, Israel's land) and those behind identical processes of displacement in the Occupied Territory. The end-goal is either to confine Arabs to small and disconnected enclaves so as not to "pollute" the purity of Jewish/Israeli life or threaten its cultural, political

גם אתגר רב-תרבותי לרעיון המדינה "היהודית" בכללו. בנוסף, הולכות וגוברות הקריאות מצד פלסטינים להכרזה על עצמאות, להכרה במעמדם כמיעוט לאומי בתוך ישראל ושאיתם להגדירה כמדינת כל אזרחיה, או אפילו למדינה דו-לאומית הכוללת את כל ארץ ישראל/פלסטין. לפיכך נראה כי עצם קיומה של אוכלוסייה ערבית הגדלה בהתמדה, אשר אינה שבעת רצון מהמצב, ומאמצת תפיסה מיליטנטית יותר ויותר, קוראת תיגר על ההגמוניה היהודית. זאת, במיוחד מפני שאין ברשות הציונות מכאניזם אידיאולוגי או פוליטי המסוגל להתמודד עם דרישות הערבים.

מדיניות העקירה הפנימית נובעת, אם כן, מהניסיון המתמשך לייחד את פלסטין - אותו ניסיון הממשיך ללא הרף מאז 1948, משני עברי הקו הירוק (אותו הצליחו ממשלות ישראל

השונות לטשטש לגמרי). תערוכה

זו מדגימה היטב כי אין כל הבדל בין המדיניות, הכוונות והמעשים הננקטים על מנת לעקור אזרחים ערבים-ישראלים מאדמתם (דהיינו, אדמת ישראל) ואלו הנומדים מאחורי תהליכי עקירה זהים בשטחים הכבושים. המטרה

הסופית היא הגבלת הערבים למובלעות קטנות ומופרדות כדי שלא "יזהמו" את טוהר החיים היהודי/ישראלי, או יצירת תנאים בלתי נסבלים עד כדי כך שיהגרו למדינה אחרת (הפיתרון האידיאלי). עקירה פנימית, שהיא טרנספר כפוי של אוכלוסיות, מהווה תמיד הפרה של החוק הבינלאומי,

The end-goal is to confine Arabs to small and disconnected enclaves so as not to "pollute" the purity of Jewish/Israeli life

המטרה הסופית היא הגבלת הערבים למובלעות מופרדות כדי שלא "יזהמו" את טוהר החיים היהודי/ישראלי

or geographical hegemony, or to make life so miserable for them that they leave the country altogether (the ideal solution). The violations of international law committed by Israel in creating internal displacement is clear according to Additional Protocol II of the Geneva Conventions, which was adopted by the UN in 1977. Considering internal displacement a form of forced population transfer and forced migration - ethnic cleansing, in short - it dealt with the fact that about 80% of the victims of armed conflicts since 1945 have been victims of non-international conflicts such as that of 1948, and that non-international conflicts are often fought with more cruelty than international conflicts, made it necessary through the Protocol to extend the essential rules of the law of armed conflicts to internal wars. Article 17(2) states the law as clearly as possible: "Civilians shall not be compelled to leave their own territory for reasons connected with the conflict." Israel's violation of the Geneva Conventions is especially egregious, since it is serial and ongoing. The civilian Arab population of Palestine was not only displaced in 1948 and 1967, but in subsequent years,

Nine locations were chosen for this exhibit, illustrating key features of Israel's ongoing policy of displacement

אולם בישראל ובשטחים הכבושים לובשת זו צורה שערווייתית במיוחד, כיוון שרוב העקורים הפכו פליטים כבר ב-1948 וב-1967 ומגורשים כעת בפעם השנייה, השלישית, או יותר. יותר מ-530 כפרים, עיירות וערים פלסטיניות נהרסו על ידי ישראל באופן שיטתי בשנת 1948 ובשנים שלאחר מכן, ו-150,000 אזרחים ערבים מוסיפים לגור ב-100 כפרים המכונים "בלתי מוכרים" ונתונים להריסות נשנות. (אחד מנושאי תערוכה זו, הקהילה הבדואית אל עראקיב אשר בנגב, עברה 23 מתרחשות גם בלוד, רמלה, יפו ובגליל. בשטחים הכבושים נהרסו כ-25,000 בתים על ידי ישראל מאז 1967. בעזה לבדה, נעקרו מבתיים 90,000 אנשים במתקפה הישראלית ב-2008, מהם כ-50,000 ילדים. יותר מ-115,000 פלסטינים נעקרו מבתיים בתוך הגדה המערבית ומזרח ירושלים בארבעת העשורים האחרונים. הארגון הפלסטיני בדיל מצא שהמספר הכולל של העקורים הפנים פלסטינים עומד על 450,000. תשעה אתרים נבחרו לתערוכה זו. כל אחד מהם מדגים מאפיינים חשובים במדיניות העקירה הפנימית המתמשכת של ישראל. אל-עראקיב, מקבץ מאהלים בדואי בצפון הנגב, מדגים יותר מכל אתר אחר את מצוקת הערבים הישראלים. הקרן הקיימת לישראל, ארגון סמי-ממשלתי הפועל ליישב יהודים בלבד על אדמות מדינה, השתלט על 13% מאדמות

תשעה אתרים נבחרו לתערוכה זו. הם מדגימים מאפיינים במדיניות העקירה הפנימית המתמשכת של ישראל

with no connection to the conflict whatsoever, more than 530 Palestinian villages, towns and urban neighborhoods were systematically demolished by Israel, with even their place names erased and replaced by Hebrew ones. But the violations continue, and thousands of people are being displaced for the second or even third or more times. Some 150,000 Arab citizens of Israel continue to live in 100 so-called "unrecognized villages," susceptible to ongoing and repeated demolitions. (The Bedouin community of Al-Arakib in the Negev, one of the subjects of our exhibit, has been demolished 23 times.) Demolitions occur in Lod, Ramle, Jaffa and the Galilee as well, while in the Occupied Territory about 25,000 homes have been demolished by Israel since 1967. In Gaza alone, where 70% of the population are refugees from 1948, 90,000 people, including 50,000 children, were displaced in the 2008 Israeli attack. More than 115,000 Palestinians have been internally displaced in the West Bank and East Jerusalem over the last four decades. The Palestinian organization Badil sets the overall number of internally displaced Palestinians at 450,000. Nine locations were chosen for this exhibit, each illustrating key features of Israel's ongoing policy of internal displacement. Al-Arakib, the Bedouin encampment in the northern Negev, demonstrates

ישראל (ואדמות נוספות בשטחים הכבושים). בנגב נוסעת הקרן יערות על מנת למנוע "פלישה" בדואית. נראה כי כוונתה להקים פארק לאומי באזור אל-עראקיב היא שעמדה מאחורי ההריסות שנערכו במקום לאחרונה. מקרה אל-עראקיב מדגיש גם נושאים נרחבים יותר, כגון "ייהוד", ובייחוד באדמות "הכפרים הבלתי מוכרים". בקעת הירדן, המהווה כ-30% מהגדה המערבית, הינה המקרה המובהק ביותר של עקירה: כ-200,000 מתושביה פלסטינים נעקרו מבתיים ו-94% מאדמתה הופקע: חצי ממנה הועבר ל-10,000 מתנחלים, והשאר יועד לצרכים צבאיים או לרשות שמורות הטבע. בעוד שמתנחלים עושים שימוש בכשליש מכמות המים שהוקצבה לכל הגדה המערבית, החקלאים הפלסטינים הספורים שנותרו סובלים ממחסור חמור וקיצוצים בהקצבת המים. ולמרות שתושבים רבים הם בדואים או רועי צאן, אוסרות הרשויות על רעיית הצאן ברוב שטחי האזור. כפרים שלמים בבקעת הירדן נהרסו. התנאים באזור דרום הר חברון דומים מאוד לאלו בבקעת הירדן. שילוב של התנחלות יהודית, אלימות מתנחלים תכופה, הריסת בתים ומערות עתיקות המשמשות כבתים לתושבים, והטרדות של הצבא, מאיימים כולם על תרבות ייחודית של חקלאים פלסטינים ורועי צאן. המקרה של דרום הר חברון מדגים בברור את היעדר השירותים הבסיסיים בקהילות פלסטיניות השוכנות באזור C של הגדה המערבית. הקהילות הערביות בלוד ורמלה אשר במרכז ישראל מורכבות גם הן בעיקר מבדואים שנעקרו מהנגב, ואשר, למרבה האירוניה, נטלו את מקומם של פלסטינים

more than any other site the plight of Arab citizens of Israel. The Jewish National Fund, a quasi-governmental organization mandated to settle Jews only, has taken possession of 13% of the lands of Israel (and additional lands in the Occupied Territory). In the Negev it has planted forests in order to prevent Bedouin "encroachment" – the claim it is establishing a national park is behind the Al-Arakib demolitions – while Al-Arakib raises wider issues of "judaization," in particular that of "unrecognized villages."

The Jordan Valley, comprising some 30% of the West Bank, constitutes the clearest case of outright displacement: about 200,000 Palestinian residents have been driven out and 94% of the land has been expropriated; half given over to 10,000 settlers, the rest for military reasons or for nature preserves. Although the settlers receive about a third of the water allocated to the entire West Bank, the few remaining Palestinian farmers suffer from severe shortages and cutbacks. And while many residents are Bedouins or herders, no grazing is allowed.

Entire villages in the Jordan Valley have been demolished. Not so dissimilar to the Jordan Valley are the South Hebron Hills, where a combination of settlement, frequent settler violence, the demolition of houses and ancient caves and harassment by the

אשר גורשו משם ב-1948. כאן מתמקדים הצילומים בנושאי עוני בסביבה עירונית, גזענות הבאה לידי ביטוי במדיניות הפרדה מרחבית, הפלייה במתן שירותים בין ערבים ויהודים, דיור ציבורי בתנאים מחפירים והריסות בתים. ביפו, עיר ישראלית נוספת, המהווה למעשה חלק מתל אביב, מיושמת מדיניות עירונית של הפליה, ג'נטריפיקציה והתנחלות יהודית המביאה לתהליכים של דה-ערביזציה. כמו בלוד וברמלה נבחנו כאן נושאים של עוני, הפלייה וחוליי הדיר הצבורי. ובירושלים שתי שכונות פלסטיניות, שייח ג'ראח וסילוואן מייצגות שילוב של מדיניות מפלה כלפי פלסטינים באזורים עירוניים בישראל יחד עם פרקטיקות של כיבוש. בשתי הקהילות השתמשו מתנחלים יהודים בתמיכת הממשלה באמצעים שונים לגירוש תושבים מקומיים: עתירות לבתי משפט (על אף שפלסטינים אינם יכולים לעתור לבתי משפט ישראלים על מנת לקבל בחזרה רכוש מלפני 1948), פלישות אלימות לבתים והפקעת בתים בעזרת חוק "נכסי נפקדים", איסור על בנייה פלסטינית בעזרת חוקים מפלים לאזורים שונים בעיר והריסות בתים. שתי השכונות "יוהדו": שמה החדש של שייח ג'ראח הוא "שמעון הצדיק" על שם קבר השוכן בסמוך, וסילוואן נקראת כעת "עיר דוד". 88 בתים פלסטינים בסילוואן מיועדים להריסה על פי עיריית ירושלים על מנת לפנות מקום לפארק לאומי וואלג'ה, קהילה פלסטינית שאיבדה את רוב אדמותיה ואנשיה ב-1948 מהווה דוגמה מצוינת לתנאים הקפקאיים אשר במסגרתם חיים הפלסטינים. העקירה הנוכחית מתבצעת שם באופן משונה. בתים רבים בוואלג'ה מצויים

army threaten a unique culture of Palestinian farmers and herders. The absence of basic services to Palestinian communities of Israeli-controlled Area C of the West Bank is highlighted in this section. The Arab communities of Lod and Ramle in central Israel are also made up primarily of Bedouins displaced from the Negev, who ironically replaced the Palestinians expelled in 1948. Here the exhibit focuses on issues of urban poverty, racism in urban policies of segregation and services between Arabs and Jews, sub-standard public housing and house demolitions. Jaffa is another Israeli city, actually part of Tel Aviv, which is in the process of being de-Arabized, both through the urban policies detrimental to the Arab residents and processes, some induced by the municipality, of gentrification and even outright Jewish settlement. As in Lod and Ramle, issues of poverty, discrimination and the miseries of public housing are explored in this section. Moving to Jerusalem, two Palestinian neighborhoods, Sheikh Jarrah and Silwan, represent a mixture of discriminatory policies towards Palestinians in the urban areas of Israel with policies of occupation. In both communities

We Israelis tend to blame "the other side" for the violence, conflict and the absence of any possibility of peace

אנו הישראלים נוטים להאשים את "הצד השני" באלימות, באחריות לסכסוך ובהעדר אפשרות לכינון שלום

בין הגדה המערבית וירושלים ונחשבים באופן רשמי חלק מהעיר על אף שלתושביהם מעמד של תושבי הגדה. כתוצאה ממצב זה, ניתן לעצור אותם על שהות "בלתי חוקית" בישראל בזמן שהם צופים בטלוויזיה בסלון ביתם. החומה (מכשול ההפרדה) עוברת בתוך הכפר ומפרידה בין משפחות. רובה המוחלט של וואלג'ה מצוי כיום בסכנת הריסה. ולבסוף, עזה, רצועת אדמה צרה המאכלסת 1.5 מיליון אנשים מרוששים, הסובלת מכל ארסנל פרקטיקות הכיבוש – הרס סיטונאי של הסביבה העירונית, עקירה חוזרת ונשנית, אובדן של יותר משליש אדמותיה החקלאיות, אלימות מקומית מצד צבא ישראל, מצור כלכלי מתמשך, עוני ותת תזונה, היעדר טיפול רפואי נאות ובידוד משאר החברה הפלסטינית. הצילומים שתראו כאן, יחד עם התמונה הפוליטית שהם מציינים, אינם קלים לעיכול, בייחוד לציבור הישראלי. אנו הישראלים נוטים להאשים את "הצד השני" באלימות, באחריות לסכסוך ובהעדר אפשרות לכינון שלום. אנו פוטרם עצמנו מכל

אחריות בנימוק ש"הערבים" (איננו משתמשים כמעט במונח "פלסטינים") הביאו את הסבל הזה על עצמם; שהם – ולא אנחנו – יצרו ומייצרים את הסכסוך. תערוכה זו מנסה לאתגר את הדעות הללו. כאן אנו ניצבים בפני קהילות שלמות שסבלו עקירות, נישול תרבותי, גזל ועושק – אוכלוסיה מרוששת. אלו אנשים שזכותם הבסיסית

Jewish settlers have used a variety of means to displace local residents – courts (although Palestinians cannot appeal to Israeli courts to recover their pre-1948 properties), violent invasions of homes and, with the support of the government, the expropriation of homes using laws of “absentees,” zoning which prohibits Palestinian building and house demolitions. Both neighborhoods have been “judaized” – Sheikh Jarrah has been renamed “Simon the Righteous” after a nearby tomb, and Silwan is now called “The City of David.” The Jerusalem municipality has slated 88 Palestinian homes in Silwan for demolition to make way for a national park. Wallejeh, a Palestinian community which lost most of its lands and people in 1948, is a prime example of the Kafkaesque conditions under which Palestinians live. Modern displacement there takes on a bizarre form. Divided between Jerusalem and the West Bank, many homes in Wallejeh are considered to be within Jerusalem although their residents have West Bank status and thus can be arrested for “illegally” being in Israel while watching TV in their living rooms. The Wall (“Separation Barrier”) totally

Taking responsibility, as the strong party in the conflict is a necessary first step. Its time to finish 1948 for the good of us all

לחופש ומדינה משלהם נשללת על ידינו, הכוח הכובש, הצד החזק בסכסוך, התובע לעצמו אפילו את 22% האדמה הנותרים, שעליו מתעדים אנשים אלו להקים את מדינתם. כפי שמראות התמונות מצבם של הערבים אזרחי ישראל אינו טוב יותר. על תשעת האתרים הלו לשמש כמראה לציבור היהודי בישראל. ישראלים מעטים מעיזים אל תוך השטחים הכבושים שלא כחייילים או מתנחלים, ולמעטים בלבד יש עניין במה שקורה לאנשים החיים תחת הכיבוש שלנו. בבסיס התערוכה עומד רעיון פשוט וכנראה נאיבי: שאם יהודים-ישראלים טובים יצליחו לראות את ההשפעות של מדיניות הממשלה שלהם על שכניהם הערבים, אם יהיה אפשר לגרום להם לקחת אחריות על מה שהמתנחלים – וחוסר המעש שלהם עצמם – מעוללים לאנשים חפים מפשע וחסרי אונים הנמצאים תחת שליטתנו, הם יפעלו לעצור את הדיכוי. אין בכל זאת לומר שביכולתנו לסיים סכסוך בן מאה שנה עם המלסטנינים באופן חד צדדי. אך נטילת אחריות כצד החזק בסכסוך הינה צעד הכרחי ראשון. לטובת כולנו הגיע הזמן לסיים את 1948 אחת ולתמיד.

surrounds the village and isolates its inhabitants from the both the West Bank and Jerusalem, as well as from their lands of 1948 and beyond. Most of Wallejeh is today threatened with wholesale demolition. Finally, Gaza, a tiny strip of land that is home to 1.5 million impoverished people, suffers from the entire range of Occupation policies – wholesale destruction of the urban environment and repeated displacement, loss of more than a third of its agricultural lands, endemic violence on the part of the Israeli army, including wholesale military invasions, a prolonged economic siege, poverty and malnutrition, lack of medical care and total isolation from the rest of Palestinian society, indeed, from the rest of the world. The pictures you will see here will not be easy to view, especially by an Israeli public. We Israelis tend to blame “the other side” for the violence, conflict and the absence of any possibility of peace. We rid ourselves of any responsibility, rationalizing that the “Arabs” (we seldom use the term “Palestinian”) only brought their suffering upon themselves, that they, not we, are the ones who both created and who perpetuate this conflict. This exhibit attempts to reframe these views. In it we see an entire population displaced, de-culturalized, brutalized and impoverished, their fundamental right to freedom and a country of their own denied by us,

the Occupying Power, the strong party in the conflict, who claim even the 22% of the country they claim for a state of their own as ours. Nor, as the pictures show, do the Arab citizens of Israel fare any better. The nine locations should serve as a mirror. Few Israelis venture into the Occupied Territory except as soldiers and settlers, and few have any interest in what happens to the people living under our occupation, be it the external occupation of the West Bank, East Jerusalem and Gaza, or the internal occupation that characterizes Arab life in Israel to this very day. This exhibit rests on a simple, probably naïve idea: that if the good people of Jewish Israel can be made to see the effects the policies their government have on their Arab neighbors, if they can be made to accept responsibility for what the settlers – and their own inaction – do to innocent and helpless people under our control, they will act to stop the oppression. This is not to say that we can end the century-old conflict with the Palestinians unilaterally. But it is to say that taking responsibility as the strong party in the conflict is a necessary first step. Its time to finish 1948 for the good of us all.

The sealed house of the Al-Aaju family, one month after their eviction by Israeli public housing company "Amidar". Ramle, April 2011

בית משפחת אל-עאג'ו, שנאטם חודש לאחר שבני המשפחה פונו ממנו על ידי חברת עמידר. רמלה, אפריל 2011

In June 1967, Israel annexed about 17,500 acres of land to the municipal borders of Jerusalem and applied Israeli law to them. After their annexation, Israel held an official headcount and granted permanent residency to the inhabitants of the annexed area who were present at the time. Those who were absent forever lost their right to reside in Jerusalem and retain their property through the Absentee Property Law. Permanent residents are required to prove that their life is centered in Jerusalem. Otherwise, their residency is revoked and they are prevented from returning to the city. In 2008 over 4,577 East Jerusalemite residencies were revoked.

ביוני 1967 סיפחה ישראל כ-70,000 דונם לגבולות המוניציפאליים של ירושלים והחילה עליהם את החוק הישראלי. לאחר סיפוח שטחים אלה נערך בהם מפקד אוכלוסין, וניתן מעמד של תושב קבע לכל מי שהיה תושב השטח המסופח ונמצא בו בעת עריכת המפקד. כל מי שלא נכח בעיר מסיבה כלשהי, איבד לעולמים את זכותו להתגורר בירושלים ואיבד את נכסיו בעזרת חוק "נכסי נפקדים". תושבי קבע נדרשים להוכיח שמרכז חייהם בירושלים, ולא, נשללת מהם התושבות ואיתה הזכות לחזור לירושלים. ב-2008 נשללו למעלה מ-4,577 רישיונות תושב מאנשי מזרח ירושלים.

A Palestinian home in East Jerusalem. The family is sitting next to a monitor set up by local residents to document settler violence.
Silwan, East Jerusalem, February 2011

תושבים פלסטיניים בסילוואן. כחלק מהתארגנות מקומית, הותקנו מצלמות מחוץ לבתים, על מנת לתעד את אלימות המתנחלים.
סילוואן, מזרח ירושלים, פברואר 2011

Settlers marching in Jaffa.
March 2011

מתנחלים צועדים ביפו.
מרץ 2011

Israeli troops training next to a Bedouin encampment/camp/village.
Jordan Valley, March 2011

חיילים ישראלים מתאמנים בסמוך למאהל בדואי.
בקעת הירדן, מרץ 2011

The settlement of Bkaot, next to Alon Road, is one of the 37 illegal settlements in the Jordan Valley.
July 2009

ההתנחלות בקעות ליד כביש אלון, היא אחת מ-37 התנחלויות בלתי חוקיות בבקעת הירדן.
יולי 2009

A shepherd and his sheep pass by the green and flourishing illegal settlement of Bkaot.
Jordan Valley, March 2011

רועה וכבשיו עוברים ליד ההתנחלות המוריקה
בקעות בדרכם הביתה.
בקעת הירדן, מרץ 2011

Khirbet Ras al-Ahmar is a small herding community located in Tubas governorate in the northern Jordan Valley. It is situated in an area declared a Closed Military Zone by Israeli authorities, leaving families increasingly vulnerable to displacement. In late May 2009, Israeli authorities distributed 18 eviction orders affecting one-third of the community. Days later, Israeli authorities demolished 15 residential structures, 30 animal pens and 18 traditional 'taboun' ovens displacing 128 people, including 66 children as a result. The most common form of land grab in the West Bank in general, and in the Jordan Valley in particular, is the pronouncement of areas as 'State Land' or 'Closed Military Zones', which are more often than not, handed over to settlers at a later date. Over 20% of the West Bank is designated as 'Closed Military Zones' - the vast majority of which lie in the Jordan Valley, where the army has 24 military bases.

חירבת ראס-אל-אחמר היא קהילה קטנה של רועי צאן הממוקמת באזור טובאס, אשר בצפון בקעת הירדן. האזור הוגדר על ידי הצבא כ'שטח צבאי סגור', וכל המשפחות המתגוררות בו עומדות בפני סכנת גירוש. במאי 2009 חילקו רשויות החוק 18 צווי פינוי ליותר משליש מהקהילה. מספר ימים לאחר מכן הרס הצבא 15 מבני מגורים, 30 מכלאות צאן ובקר, ו-18 תנורי טאבון. כתוצאה מכך נעקרו מביתם 128 אנשים ובכללם 66 ילדים. השיטה הנפוצה ביותר להשתלטות על שטחים בגדה המערבית בכלל, ובבקעת הירדן בפרט, היא הכרזה על שטחים כאדמות מדינה, או כ'שטח צבאי סגור'. לעיתים קרובות נמסרים השטחים הללו למתנחלים בשלב מאוחר יותר. יותר מ-20% מהגדה המערבית מוגדרים 'שטח צבאי סגור'. רוב רובם של השטחים הללו מצוים בבקעת הירדן, אשר בשטחה מצויים 24 בסיסים צבאיים.

In 1953 under the Land Acquisition Law, the state of Israel expropriated 93 percent of the Negev. No compensation was offered for this confiscated land and the owners lost all of their rights to it. Today, after twenty-some years of the state's transfer attempts, only half of the original Bedouin population of the Negev remain. Tens of thousands of Bedouins are currently residing in about 40 unrecognized villages most of which have been in existence since before 1948. Residents of unrecognized villages do not receive basic services from the state such as access to running water, electricity, phone lines and health services. Dozens of homes in unrecognized villages are getting repeatedly demolished while many Jewish settlements have been established in areas adjacent to these villages in accordance with government policy to "Judaize" the Galilee and the Negev.

ב-1953 תחת חוק רכישת מקרקעין הפקיעה מדינת ישראל 93% מאזורי הנגב. לבדואים לא הוצעה כל תמורה בעד האדמה שהופקעה, ובעלי אדמות איבדו את זכויותיהם עליהן. כתוצאה מהמאמצים המתמשכים לעקירת האוכלוסייה הבדואית, רק מחצית מהתושבים המקוריים מוסיפים להתגורר בנגב. עשרות אלפי בדואים מתגוררים בכ-40 כפרים בלתי-מוכרים שרובם נוסדו לפני קום המדינה. תושבי הכפרים הבלתי מוכרים אינם מקבלים מהמדינה שירותים בסיסיים כגון חיבור למערכות מים, חשמל, לטלפון ושירותי בריאות. במסגרת מדיניות הפינוי של הממשלה נהרסו עשרות בתים ביישובים הבלתי-מוכרים בעוד יישובים יהודים רבים הוקמו בסמוך ליישובים בלתי-מוכרים במסגרת מדיניות ההמשלה "לייחוד" הגליל והנגב.

Children among the remnants of their demolished school in the small village of Dkeika. On the same day, seven other houses were demolished nearby. South Mount Hebron, January 2011

ילדים עומדים בין חורבות בית ספרם שנהרס בכפר דקייקה.
באותו יום הרסו רשויות החוק שבעה בתים נוספים באזור.
דרום הר חברון, ינואר 2011.

Members of the Al-Turi family sitting on the ruins of their demolished home after their entire village was razed by Israeli authorities. Al-Arakib, July 2010

בני משפחת אל-טורי יושבים על גג ביתם, שנהרס יחד
עם שאר בתו הכפר הלא מוכר אל-עראקיב.
יולי 2011

A Palestinian family breaking the fast during Ramadan outside their tent, where they have been living since their house was burned down during Operation Cast Lead 2008/2009. Beit Lahiya, Gaza Strip, August 2011

משפחה פלסטינית שוברת את צום הרמדאן מחוץ לאוהל בו היא מתגוררת מאז שבייתה נשרף במבצע "עופרת יצוקה". בית להיא, רצועת עזה, אוגוסט 2008

Khaled Al-Turi, who was shot by Israeli riot police during the 16th demolition of his village. Al-Arakib, February 2011

חאלד אל-טורי אשר נורה בזרועו על ידי שוטרי יס"ם בעת הריסת כפרו, אל-עראקיב, בפעם ה-16. פברואר 2011

Previous
הקודם

Israeli police marching through seven demolished houses that belonged to the Abu Eid family. Lod, December 2010

שוטרי יס"ם צועדים בתוך הריסות בתיה של משפחת אבו- עיד. לוד, דצמבר 2010

Jihan Al-Ajoun at the entrance to her house, owned by the 'Amidar' public housing company, on the day of her eviction. Ramle, April 2010

ג'יהאן אל-עג'ון בפתח דירתה השייכת לחברת "עמידר", ביום פינויה מהדירה. רמלה, אפריל 2010

On July 9th, 1948, after the end of the first truce in the 1948 war, the Israeli army launched "Operation Dani". Its direct consequence was the displacement of most of the residents of Ramle and Lod. 6,000 armed, Israeli soldiers entered the cities and battles ensued. As a result of the fighting, 450 Palestinians and 10 Israeli soldiers were left dead. Israeli armed forces then went on to occupy the cities and issued expulsion orders to the residents. Ramle's residents were bussed away, while the people of Lod were forced to walk miles in the summer heat to a nearby town. This became known as the 'Lydda death march,' since many did not survive the harsh conditions. Two days after the capture of the cities, only several hundred of the original 50,000- 70,000 residents remained. The events in Lod and Ramle account for one-tenth of the overall Arab exodus from Palestine - the Nakba.

בתשיעי ביולי 1948, עם סיומה של שביתת הנשק הראשונה, פתח הצבא הישראלי ב"מבצע דני". התוצאה הישירה של המבצע הייתה עקירתם של רוב תושבי רמלה ולוד. 6,000 חיילים חמושים פלשו לערים, שם נתקלו בהתנגדות. 450 פלסטינים ועשרה חיילים ישראלים איבדו את חייהם בפלישה. הכוחות הישראליים כבשו את הערים והוציאו צווי גירוש לתושבים. תושבי רמלה הועלו על אוטובוסים וגורשו, ותושבי לוד נאלצו ללכת קילומטרים בחום הלוהט לעיר הסמוכה. הגירוש נקרא 'צעדת המוות של לוד' שכן רבים קיפחו את חייהם בדרך בשל התנאים הקשים. יומיים לאחר כיבוש הערים נותרו רק מאות ספורות מבין 50-70 אלף התושבים בהן. האירועים ברמלה ולוד מהווים עשירית מכלל הגירוש הפלסטיני ב-1948: הנכבה.

Palestinian children playing in front of the separation wall in Al-Walaja. February 2011

ילדים פלסטינים משחקים אל מול חומת ההפרדה באל וולג'ה.
פברואר 2011

Palestinian laborers crossing the Al-Hamra checkpoint after another workday in the surrounding illegal settlements. Jordan Valley, July 2009

פועלים פלסטינים עוברים במחסום אל-חמרה בתום יום עבודה בהתנחלויות האזור.
בקעת הירדן, יולי 2009

A concrete block planted next to a Bedouin encampment reads: "Danger! Fire Zone, Entry prohibited."
Jordan Valley, March 2011

על קוביית בטון שהוצבה ליד מאהל בדואי מתריע הכיתוב: "סכנה! שטח אש, הכניסה אסורה."
בקעת הירדן, מרץ 2011

A Palestinian family from the village of Al-Ramadin, whose residents are all registered refugees from the Negev.
South Mount Hebron, February 2008

משפחה פלסטינית מהכפר אל-רמדין אשר כל תושביו פליטים מהנגב.
דרום הר חברון, פברואר 2008.

"First I will draw my house and children and all the green surrounding it, far away from the problems and the noise. I want it to be a comfortable home for the children, but more than that I want them to be calm because they have seen a lot: their mother being killed and their home being demolished."

Nasser Jaber Ismail Abu-Saeed, Johr Al-Deek, Gaza Strip

"אני צייר קודם את כל את הבית שלי ואת הילדים, וכל מה שסביבו ירוק, רחוק מהבעיות ורחוק מהרעש ורחוק מהכל. אני רוצה שזה יהיה בית נוח לילדים, אבל יותר מזה אני רוצה שהם יהיו רגועים, כי הם ראו הרבה, הם ראו את אמא שלהם נהרגת, ואת הבית נהרס מעליהם."

נאסר ג'אבר אסמעיל אבו סעיד, ג'וחר אלדיק, רצועת עזה

After 1967 the state of Israel expropriated around 650 square km in the stretch of land along the Jordan River, resulting in the displacement and expulsion of thousands of people. Since almost all fertile and irrigated lands are in close proximity to the river, Palestinian agriculture has been severely hit, while Israeli settlers have access to many of these lands. Within the closed military zone along the Jordan River, 162 agricultural water projects, which were developed during Jordanian rule, have not been accessible to Palestinians since 1967, depriving thousands of people of their livelihoods. The Israeli state water company, Mekorot, currently controls 98 percent of the water resources in the Jordan Valley.

לאחר 1967 הפקיעה מדינת ישראל יותר מ-650 קמ"ר של אדמה פלסטינית לאורך נהר הירדן. כתוצאה מכך, אלפי אנשים שהתגוררו באזור נעקרו מבתיהם וגורשו. הואיל ורוב האדמות הפוריות ומי ההשקיה מצויים לאורך הנהר, היווה הדבר מכה קשה לחקלאות הפלסטינית. בו בזמן למתנחלים כן מתאפשרת גישה לרבות מן האדמות הללו. בתוך השטחים הצבאים לאורך הנהר ישנן 162 תעלות השקיה לאדמות חקלאיות שנחפרו בזמן השלטון הירדני ואינן זמינות לפלסטינים מאז 1967. עקב כך נשללת פרנסתם של אלפי אנשים. חברת המים 'מקורות' שולטת כיום על 98% ממקורות המים בבקעת הירדן.

Palestinian shepherds bring their sheep to drink from a leaking pipe which belongs to "Mekorot", Israel's governmental water company. Jordan Valley, July 2009

רועי צאן פלסטינים משקים כבשים במים מנזילה בצינור של 'מקורות', מחוץ לתחנת שאיבה. בקעת הירדן, יולי 2009

A Bedouin family feeding its livestock. In the background, the illegal Israeli settlement of Roi. Jordan Valley, March 2011

משפחה בדואית מאכילה את ראשי הצאן שלה. ברקע ההתנחלות רועי. בקעת הירדן, מרץ 2011

Children playing in the street next to running sewage water.
Lod, November 2010

ילדים משחקים ברחוב ליד מי ביוב זורמים.
לוד, נובמבר 2010

Palestinian youth, clashing with Israeli police in East Jerusalem, being hosed with a foul-smelling liquid.
Silwan, East Jerusalem, March 2011

צעירים פלסטינים המתעמתים עם המשטרה
במזרח ירושלים, מרוססים בנוזל מצחין.
סילוואן, מרץ 2011.

The Elad association, which operates the "City of David Archaeological Garden", is employed mostly in the Palestinian village of Silwan in East Jerusalem, just south of the Old City and the Temple Mount. The association aims to Judaize the village and establish a Jewish settlement in the vicinity of the Temple Mount, which will afford it control of one of the most politically sensitive places in the world. The Elad project is supported unofficially by different government branches: "This is a government project... we are not officially a government organization, [but] we work in close proximity with government authorities..." - *Doron Spielman, developing manager of Elad.*

עמותת אלע"ד, אשר בנתה ומתפעלת את הגן הארכיאולוגי 'עיר דוד', פועלת בעיקר בכפר הפלסטיני סילוואן שנמצא במזרח ירושלים, דרומית לעיר העתיקה והר הבית. מטרת העמותה היא הקמת התיישבות יהודית בסמיכות להר הבית. סמיכות זו מאפשרת לעמותה לשלוט על אחד המקומות הנפוצים ביותר מבחינה פוליטית בעולם כולו. פרויקט אלע"ד נתמך באופן בלתי רשמי על ידי מנגנוני הממשלה השונים: "זה פרויקט ממשלתי... אנחנו לא ארגון ממשלתי רשמי [אבל] אנחנו עובדים כאן בקשר הדוק מאוד עם רשויות הממשלה..." - דורון שפילמן, מנהל הפיתוח של אלע"ד.

Previous
הקודם

Orthodox Jews visiting "The City of David Archaeological Park".
Silwan, April 2007

חרדים בביקור בגן הארכיאולוגי "עיר דוד".
סילוואן, אפריל 2007

A Palestinian woman carrying her child. Behind her, a Jewish settler and his son at the entrance to the Ghawi family house, taken over by settlers.
Sheikh Jarrah, February 2010

אישה פלסטינית אוזחת את ילדה. מאחוריה מתנחל ובנו בכניסה לבית ראוי עליו השתלטו מתנחלים.
שייח ג'ראח, פברואר 2010

A home demolition.
Silwan, November 2009

הריסת בית.
סילוואן, נובמבר 2009

A Jewish settler photographs his friends at
the entrance to the Al-Kurd family house,
taken over by settlers.
Sheikh Jarrah, April 2010

מתנחל מצלם את חבריו ליד בית משפחת
אל-כורד שעליו השתלטו מתנחלים.
שייח ג'ראח, אפריל 2010

A Palestinian girl playing next to a shack.
Lod, March 2011

ילדה פלסטינית משחקת ליד מבנה פח.
לוד, מרץ 2011

Demolished houses in Rafah. Over the years, houses in the area have been repeatedly targeted by the Israeli army.
Gaza Strip, August 2010

בתים הרוסים ברפיח. בתים באזור זה נהרסו על-ידי צה"ל פעם אחר פעם בשנים האחרונות.
אוגוסט 2010

A Palestinian family standing inside their home, which was shelled during Operation Cast Lead. Beit Hanoun, Gaza Strip, August 2011

משפחה פלסטינית בתוך ביתה שהופגז בזמן מבצע "עופרת יצוקה".
בית חאנון, רצועת עזה, אוגוסט 2010

"I've been living in Lod for 17 years. All my childhood was spent growing up here. All my life is here in Lod. One day I was coming back from school and I found the houses demolished. For the past three months, I've been living in this tent after the home that represents everything to me was destroyed. Home is a secure place, a place of comfort, of everything, but they destroyed it and didn't give anything for three months already."

Hamze Abu-Eid, Lod

"אני חי בלוד כבר 17 שנה. כל הילדות שלי וכל חיי היו פה בלוד. יום אחד חזרתי מבית-הספר ומצאתי את הבתים הרוסים. מאז כבר שלושה חודשים אני חי באוהל, מאז שהרסו את הבית, שמיצג עבורי הכל – ביטחון, נוחות, חיים. הרסו לי אותו ולא נתנו כלום – כבר שלושה חודשים."

חמזה אבו עיד, לוד

Between 27 December 2008 and 18 January 2009, the Israeli military carried out an attack on the Gaza Strip, which was named Operation Cast Lead. The magnitude of the harm to the local population was unprecedented: 1,389 Palestinians were killed, 759 of whom did not take part in the hostilities. Of these, 318 were minors under age 18. More than 5,300 Palestinians were wounded, 350 of them seriously. Israel also caused enormous damage to residential dwellings, industrial buildings, agriculture and infrastructure for electricity, sanitation, water, and health, which was already on the verge of collapse prior to the operation. According to UN figures, Israel destroyed more than 3,500 residential dwellings and 20,000 people were left homeless."

בין ה-27.12.08 ל-18.1.09 ניהל צה"ל מתקפה ברצועת עזה שכונתה "מבצע עופרת יצוקה". היקף הפגיעה באוכלוסיית הרצועה היה חסר תקדים ומספר הפלסטינים שנהרגו עמד על 1,389 בני אדם. 759 מן ההרוגים היו אזרחים שלא השתתפו בלחימה, בהם 318 קטינים מתחת לגיל 18. מספר הפצועים הפלסטינים הגיע ליותר מ-5,300 ולמעלה מ-350 מתוכם נפצעו באורח קשה. כמו כן גרמה ישראל נזק עצום לבתי מגורים, למבני תעשייה, לחקלאות וכן למתקני תשתית של חשמל, תברואה, מים ובריאות, שהיו על סף קריסה עוד טרם המבצע. על-פי נתוני האו"ם הרסה ישראל יותר מ-3,500 בתי מגורים וכ-20,000 בני אדם נותרו ללא קורת גג. על אף ההרס העצום, הכמות החודשית הממוצעת של חומרי בניין (ברזל, מלט וחצץ) שישראל אפשרה להכניס לרצועה בין אוקטובר 2010 לפברואר 2011 עמדה על כ-20,000 טון, שמהווים כ-7.6% מהכמות החודשית הממוצעת (264,000 טון) שהוכנסה לעזה לפני הטלת הסגר על הרצועה ב-2007.

Tents that were set up to house the occupants of seven demolished houses. Lod, February 2011

אוהלים שהוקמו על-מנת לשכן בהם את תושביהם של שבעה בתים שנהרסו. לוד, פברואר 2011

Manar al-Ajoun, 16, in the room she shares with her five sisters. The family is facing eviction by the 'Amidar' public housing company Ramle, April 2011

מנאר אל-עאג'ון, 16, בחדר שבו היא מתגוררת עם חמשת אחיותיה. הדירה שייכת לחברת עמידר, המתעתדת לפנות את המשפחה. רמלה, אפריל 2011

Construction of the separation wall in Al-Walaja.
January 2011

בניית חומת ההפרדה בכפר אל-וואלג'ה.
ינואר 2011

Mohammed standing in front of the family tent, built on the ruins of their house which has been demolished over and over again by Israeli authorities.
Al-Walaja, December 2006

מוהנד עומד ליד אוהל המשפחה שנבנה על חורבות ביתם, אשר נהרס מספר פעמים על ידי רשויות החוק.
אל-וואלג'ה, דצמבר 2006

"I live in the demolished village of Al-Arakib. For the past 10 years, I used to live in the village, outside the cemetery, but then they started to demolish it every day, every month, so we moved to the village's cemetery. I have nine children. We became displaced. The situation in the village is not stable. The entire village is already destroyed. I want my house back in its place. I want life to return to the way it used to be, outside of the cemetery, the children and I and the 50 demolished homes. I want them with me outside. I want us to re-gather and to live our life from the beginning. Insh'Allah."

Hakma Arsheed Abu-Medigm, Al-Arakib

"אני גרה בכפר ההרוס אל-עראקיב. במשך עשר שנים גרתי סמוך לבית-העלמין, אבל אז החלו להרוס את הכפר כל חודש, אז עברנו לגור בתוך בית-העלמין. יש לי תשעה ילדים, הפכו לעקורים. המצב בכפר לא יציב, כל הכפר כבר הרוס. אני רוצה את הבית שלי במקומו ורוצה שהחיים יחזרו להיות כמו שהיו, מחוץ לבית-העלמין. אני והילדים וחמישים הבתים שנהרסו. אני רוצה אותם איתי בחוץ, ואני רוצה שנתאסף מחדש ונחיה את חיינו מחדש, אינשאללה."

חאקמה ארשיד אבו מדיגם, אל-עראקיב

With 250 residents, the village of Al-Arakib is one of about 40 unrecognized Palestinian villages in Israel. (Amnesty). The village was demolished for the first time on July 27, 2010 and an Israeli police force of over 1,000 officers evacuated its residents. At least 46 houses were demolished, thousands of olive trees and other crops were uprooted, and much property was confiscated.

The residents, who refused to leave their land, returned and built temporary dwellings. These were demolished a second time on the 4th of August, and again on the 17th of August during the fast of Ramadan. Since then, the village has been demolished 20 more times. Many of its residents have been arrested and injured during the demolitions.

הכפר אל-עראקיב הוא אחד מתוך כארבעים כפרים פלסטיניים בלתי מוכרים בישראל. הוא מונה 250 תושבים (אמנסטי). הכפר נהרס לראשונה ב-27 ביולי 2010 ותושביו פונו על ידי כוחות משטרה שמונו למעלה מ-1000 שוטרים. לפחות 46 בתים נהרסו, אלפי עצי זית ויבולים נוספים נעקרו והוחרם רכוש רב.

התושבים סירבו לעזוב את אדמתם ובנו מחדש בתים מאולתרים. אלו נהרסו בשנית ב-4 באוגוסט, ושוב בשחר ה-17 באוגוסט במהלך צום הרמדאן. מאז נהרס הכפר עשרים פעמים נוספות. רבים מתושביו נעצרו או נפצעו במהלך ההריסות.

Children walking through the debris of their demolished houses, to their newly-built shacks. Al-Arakib, January 2011

ילדים הולכים דרך חורבות בתיהם, בדרכם לאוהלים בהם הם משתכנים. אל-עראקיב, ינואר 2011

Bedouin women attacked by Israeli riot police during a solidarity march at the entrance to the village of Al-Arakib. February 2011

נשים בדואיות מותקפות על ידי שוטרי יס"ם בזמן הפגנת סולידריות בכניסה לכפר אל-עראקיב. פברואר 2011

Mayor (of Lod) Maxim Levi (1987): "[it is] appropriate to consider unconventional solutions, and to act towards the dispersal of groups out of the city as well as to entirely prevent the continuation of illegal invasion in the future. The problem of the Arab population is difficult and urgent, it demands an overall fundamental and immediate solution ..."

מקסים לוי, ראש עיריית לוד (1987): "בהתחשבות בנתונים הדמוגרפיים המיוחדים של העיר, ראוי לשקול גם פתרונות בלתי שגרתיים. לפעול בכיוון של פיזור קבוצות אוכלוסין מחוץ לעיר לוד ולמנוע כליל המשך פלישה בלתי חוקית של תושבים לעיר בעתיד. בעיית האוכלוסייה הערבית היא, כאמור, בעיה קשה ודחופה, ודורשת פיתרון כולל, יסודי ומיידי..."

Neighbors consoling a member of the Abu Eid family as her home is demolished by Israeli authorities. Lod, December 2010

שכנות מנחמות את בת משפחת אבו-עיד בעוד ביתה נהרס על ידי הרשויות הישראליות. לוד, דצמבר 2011

Children sitting atop belongings that were recovered from their shack, which was demolished by Israeli authorities.
Al-Arakib, November 2009

ילדים יושבים על גבי רכוש משפחתי שואסף מתוך חורבות ביתם, שנהרס בידי רשויות החוק. אל-עראקיב, נובמבר 2009

Bedouins setting up a tent for the night, after their entire village was demolished by Israeli authorities. Al-Arakib, January 2011

בדואים מקימים אוהל להעביר בו את הלילה לאחר שכפרם נהרס כליל על ידי רשויות החוק. אל-עראקיב, ינואר 2011

Palestinian men rebuilding homes that were demolished by the Israeli army in A-Twane. South Mount Hebron, March 2007

גברים פלסטיניים בונים מחדש בתים שנהרסו על ידי הצבא בא-טוואנה. דרום הר חברון, מרץ 2007

A bulldozer belonging to the Israeli Land Administration tears down a house during the 3rd demolition of Al-Arakib. August 2010

דחפור של מנהל מקרקעי ישראל משטח בית בזמן ההריסה השלישית של הכפר אל-עראקיב. אוגוסט 2010

Young Palestinian boys in the "Buffer zone" collecting scraps to sell. Beit Hanoun, Gaza Strip, August 2011

צעירים פלסטינים אוספים גרוטאות למכירה, באזור החיץ בין רצועת עזה לישראל. בית חאנון, רצועת עזה, אוגוסט 2011

Masked policemen standing beside a home taken over by Jewish settlers. The photo was taken during the weekly protest against the settlers in Sheikh Jarrah. December 2009

שוטרים רעולי פנים מחוץ לבית עליו השתלטו מתנחלים. התמונה צולמה בזמן ההפגנה השבועית נגד ההתנחלות היהודית בשכונת שיח ג'ראח. דצמבר 2009

A woman and a man posing next to their packed belongings, as they prepare to evacuate their apartment owned by 'Amidar', the Israeli public housing company. Jaffa, March 2008

אשה וגבר עומדים ליד רכושם הארוז לפני פינוי על ידי חברת "עמידר". יפו, מרץ 2008

"We have become fearless. Due to the ongoing attacks, numerous arrests and the permanent threat, we know no fear any more. We are living in a place in which we do not plan the distant future. We live day-by-day and we hope that our children's future will be better than ours."

Jawad Siyam, Silwan, East Jerusalem

"הפכנו לאנשים שלא מפחדים מכלום. הפחד הפך למשהו שאנחנו לא יודעים את משמעותו, בגלל ההתקפות המתמשכות, המעצרים המתמשכים, והאיום הקבוע. אנחנו חיים במקום שבו לא מתכננים לעתיד הרחוק, אלא חיים כל יום ביומו, ואנחנו מקווים שעתיד ילדינו יהיה יותר טוב מהעתיד שלנו."

ג'וואד סיאם, סילוואן, מזרח ירושלים

The Absentee Property law allows the Israeli state to confiscated property from any Palestinian who fled or was expelled in 1948. Palestinian residents of Jaffa, as in other places, were forced to relocate into apartments owned by public housing companies; thus becoming statutory tenants under the Statutory Tenant law. Thousands of Arab families are currently residing in apartments, originally owned by Palestinians, now property of the state. According to the Statutory Tenant Law the right to protected tenancy can only be inherited once. As a result many young people, third generation to the original tenants, are regarded as "intruders" in their own homes. The popular committee of Jaffa reports that in 2007, over 500 families in Jaffa were issued evacuation orders by the Israeli Land Administration.

חוק "נכסי נפקדים" קובע כי הרכוש של כל פלסטיני שברח או גורש ועזב את רכושו ב-1948, מועבר לידי המדינה. פלסטינים תושבי יפו, כמו במקומות אחרים, נאלצו לצאת מבתיהם ולעבור לדור בבתיים אחרים בבעלות חברות דיור ציבורי. הם נהפכו לדיירים מוגנים מכוח החוק להגנת הדייר. אלפי משפחות ערביות מתגוררות בדירות שהיו במקור של פלסטינים, וכיום בבעלות המדינה. אנשים אלו מוגדרים כדיירים מוגנים, אך דיירות מוגנות ניתנת להעברה רק פעם אחת, כך מוצאים עצמם צעירים רבים, בני דור שלישי לדיירים המקוריים, מוגדרים כ"פולשים" בבתם שלהם. הוועדה העממית של יפו מוסרת כי ב-2007 חילקו מנהל מקרקעי ישראל וחברת עמידר צווי פינוי ליותר מ-500 משפחות.

In the foreground, the Hattab family's house, before being evicted in the Ajami neighborhood. In the background, newly-built luxury apartments. Jaffa, January 2008

בקדמת התמונה בית משפחת חטאב לפני פינויה מבייתה בשכונת עג'אמי. ברקע בתי הפאר החדשים הנבנים בשכונה. יפו, ינואר 2008

A man sitting beside his house as Israeli authorities destroy the pathway to it, after claiming it was illegally constructed. Jaffa, October 2009

גבר יושב מחוץ לביתו בשעה שהרשויות הישראליות הורסות את כביש הגישה אליו. יפו, אוקטובר 2009

The "Tunnels" checkpoint on road 60
Between Jerusalem and Hebron.
September 2007

מחסום המנהרות על כביש 60
בין ירושלים וחברון.
ספטמבר 2007

Israeli border police arresting a Palestinian
youth attempting to block bulldozers
constructing the separation wall.
Al-Walaja, April 2010

שוטרי משמר הגבול עוצרים צעיר פלסטיני המנסה
לחסום בולדוזרים במהלך בניית חומת ההפרדה.
אל-וואלג'ה, אפריל 2010

Israelis having a picnic on the grounds of 'Old' Al-Walaja, a village whose inhabitants were expelled in 1948.
April 2006

ישראלים עושים פיקניק על אדמות כפר אל וואלג'ה
הישן אשר תושביו גורשו ב-1948.
אפריל 2006

Abd Al-Rabbeh from Al-Walaja, whose lands were cut off from the rest of the village by the separation wall, in the cave where he stays in order to protect his lands from imminent confiscation.
Al-Walaja, April 2009

עבד אל-רבה מאל-וואלג'ה במערה בה הוא מתגורר
כדי לשמור על אדמותיו מהפקעה על ידי ישראל,
לאחר שחומת הפרדה חצצה בין לבין הכפר.
אל-וואלג'ה, אפריל 2009

Children attending a class in the community of Fasayel. Israeli authorities have announced that the school will be demolished.
Jordan Valley, October 2008

ילדים פלסטיניים בזמן שיעור בכפר פסאיל. למבנה בית הספר, כמו לשאר בתי הכפר, הוצא צו הריסה. בקעת הירדן, אוקטובר 2008

Children standing before the ruins of their village that was demolished for the third time in four months.
South Mount Hebron, March 2011

ילדים עומדים ליד חורבות כפרם אשר נהרס שלוש פעמים בארבעה חודשים. דרום הר חברון, מרץ 2011

"My name is Muna Al-Kurd and I am 12 years old. I've lived in the Sheikh Jarrah neighborhood ever since I was a little child. This house means everything to me. It's my childhood and my life. It holds within it all my experiences and memories. I'm afraid the Jews will come and take this house like they took our house on the other side. I'm afraid they will take all the neighborhood and it will stop being Sheikh Jarrah."

Muna Al-Kurd, Sheikh Jarrah, East Jerusalem

"קוראים לי מונא אל כורד ואני בת 12. אני גרה בשכונת שיח ג'ראח ואני חיהפה מאז שהייתי ילדה קטנה. הבית הזה בשבילי הוא הכל, הוא הילדות שלי והחיים שלי. הזיכרונות שלי. אני מפחדת שיבואו היהודים ויקחו את הבית הזה כמו שלקחו את הבית שלנו בצד השני ואני מפחדת שיקחו את כל השכונה ויפסיק להיות משהו שנקרא שיח ג'ראח."

מונא אל כורד, שיח ג'ראח, מזרח ירושלים

According to OCHA, Palestinian construction in Area C and East Jerusalem is largely prohibited as a result of restrictive planning policies applied by the Israeli authorities. Palestinian construction is effectively banned in some 70 percent of Area C, in areas that have been designated for the use of Israeli settlements or the Israeli military. In practice, the Israeli authorities generally allow Palestinian construction in less than one percent of Area C, much of which is already built-up. A similar restrictive planning and zoning regime is applied by the Israeli authorities in East Jerusalem, where only 13 percent of the land has been allocated for Palestinian construction. However, much of this land is already built-up, the permitted construction density is limited and the application process is complicated and expensive.

על פי האו"ם בנייה פלסטינית בשטח c ובירושלים המזרחית אסורה ברובה, כתוצאה ממדיניות התכנון המגבילה שנוקטות הרשויות הישראליות. בשטח c אסורה הבנייה הפלסטינית הלכה למעשה בכ-70 אחוזים מהשטח, באזורים שהוקצו לשימוש התנחלויות או הצבא הישראלי. למעשה הרשויות הישראליות מרשות בדרך כלל בנייה פלסטינית רק בפחות מאחוז אחד של שטח c, שמרביתו כבר בנוי. גם בירושלים המזרחית מיישמות הרשויות הישראליות משטר תכנון ובינוי מגביל דומה, שבמסגרתו יכולים פלסטינים להשיג היתר בנייה רק באותם 13 אחוזים מהשטח שהוקצו לבנייה פלסטינית. ברם, מרביתו של שטח זה כבר בנוי, צפיפות הבנייה המותרת מוגבלת והליך בקשת ההיתר מסובך ויקר.

Previous
הקודם

The remnants of a tarmac road, one of two destroyed by the Israeli army, together with two homes and two animal sheds, in the village of Al-Aqaba. Jordan Valley, April 2011

כביש אספלט שנהרס על ידי הצבא. באותו יום נהרסו כביש נוסף, שני בתים, ושני דירי כבשים באל-עקאבה. בקעת הירדן, אפריל 2011

Bedouins awaiting the arrival of Israeli police by their tent. Half an hour later the tent was destroyed. Al-Arakib, February 2010

גברים בדואים ממתינים לכוחות המשטרה ליד אוהל. חצי שעה מאוחר יותר הרסו אותם כוחות המשטרה. אל-עראקיב, פברואר 2010

Children attempting to recover family belongings, which were buried under debris when their home was demolished. Al-Arakib, August 2010

ילדים מנסים להציל רכוש משפחתי שנקבר מתחת לחורבות ביתם שנהרס. אל-עראקיב, אוגוסט 2010

An army jeep waiting by a trench dug to prevent the passage of Palestinian vehicles between the Jordan Valley and the rest of the West Bank.
Jordan Valley, April 2011

גיפ צבאי ממתין ליד חפירה שנועדה למנוע מעבר רכבים בין בקעת הירדן ושאר הגדה המערבית. בקעת הירדן, אפריל 2011

Palestinians waiting while soldiers check their ID's. Only Palestinians with special permits are allowed to cross through this gate, an important route between several Bedouin communities and the town of Tubas.
Jordan Valley, April 2011

פלסטינים ממתנים בזמן שחיילים בודקים את תעודות הזהות שלהם. רק מקצת הפלסטינים תושבי האזור מורשים לעבור דרך שער זה, המהווה עורק חשוב בין מספר קהילות בדואיות והעיר טובאס. בקעת הירדן, אפריל 2011

Palestinian shepherds herding their sheep while Israeli soldiers prevent them from reaching the grazing land. South Mount Hebron, May 2008

פלסטינים רועים את עדריהם בדרום הר חברון בעוד חיילי צה"ל מונעים את התקדמות העדרים לשטחי המרעה. מאי 2008

A Palestinian woman recovering her family's belongings after the second demolition of her entire village. South Mount Hebron, March 2011

אישה פלסטינית אוספת את חפצי משפחתה לאחר שכפרה נהרס כליל בפעם השנייה. דרום הר חברון, מרץ 2011

Settlements in South Mount Hebron have expanded substantially since the 90's via allocation of state land and illegal seizures of Palestinian land. Unlike Palestinians, Jewish settlers can participate in the drafting and implementation of building plans. As settlements expand closer to Palestinian villages, the rates of settler violence towards Palestinians increase. In November 99' Israeli military forces expelled the cave residents of South Mount Hebron and confiscated their tents, produce, clothes, and other personal property. They sealed caves, destroyed wells and temporary structures used to provide services to the residents, and prohibited them from returning to the area. The cave residents petitioned the High Court of Justice against their expulsion. A temporary injunction was issued, returning the residents to the area and enjoining the state from expelling them. Still, the army constantly demolishes tents and shacks they live in.

ההתנחלויות באזור דרום הר חברון התרחבו באופן משמעותי מאז שנות ה-90' בעזרת הקצאות של אדמות מדינה והשתלטות בלתי חוקית על אדמות פלסטיניות. שלא כמו פלסטינים, מתנחלים יהודים יכולים להשתתף בתכנון ויישום תוכניות בינוי. ככל שמתרחבות ההתנחלויות וקרבות לכפרים פלסטינים, גוברת גם התכיפות של אלימות מתנחלים כלפי פלסטינים. בנובמבר 1999 גרשו כוחות צבא, מלווים באנשי המינהל האזרחי, את תושבי המערות בדרום הר חברון והחרימו את רכושם הדל, שכלל אוהלים, תבואה, בגדים וחפצים שונים. הצבא אטם מערות, הרס בארות מים ומבני שירותים ארעיים, ואסר על התושבים לחזור לשטח. בתגובה עתרו התושבים לבג"ץ נגד גירושם ובצו ביניים, הורה בג"ץ לאפשר את חזרתם של התושבים לשטח, ואסר על המדינה לגרשם עד להכרעה סופית בעניינם. עם זאת האוהלים והפחונים אותם בונים התושבים למגורים, נהרסים שוב ושוב על ידי הצבא.

A family from the community of Um Al-Kheir at their tent which was demolished twice. In the background is a new neighborhood of the Israeli settlement Carmel. South Mount Hebron, April 2011

משפחה מאום אל-חיר ליד האוהל שלהם שנהרס פעמיים על ידי רשויות החוק. ברקע השכונה החדשה של ההתנחלות כרמל. דרום הר חברון, אפריל 2011

A Palestinian child unloading his family's belongings off a truck after his home was demolished by the Israeli army the previous day.
Ein Al-Hilwe, Jordan Valley, March 2011

נער פלסטיני פורק את חפצי משפחתו ממשאית
יום לאחר שהצבא הרס את בית משפחתו.
עין אל-חילוועה, בקעת הירדן, מרץ 2011

"I am afraid of the night, because I can feel the settlers coming. I sleep on and off. When I was little I didn't go to school because the way there would take so long because of the army and settlers. I would just not make it to school. so instead of studying I would stay home."

Iman Nawaj'ah, Susya, South Mount Hebron

"אני מפחדת מהלילה, אני מרגישה שהמתנחלים מגיעים. בלילות אני כ הזמן מתעוררת. כשהייתי קטנה הייתי צריכה ללכת לבית הספר, לא הייתי הולכת בגלל שהדרך ארוכה ויש את הצבא ואת המתנחלים, לא הייתי מצליחה להגיע לבית הספר, אז הייתי נשארת בבית ולא למדתי."

אימאן נוואג'ה, סוסיא, דרום הר חברון

"A new settler maneuver in the Jordan Valley brought about the expulsion of a Palestinian family. The family has resided in the Valley for over 40 years, and set up their tent on a land legally leased.

Orders to evacuate the land were issued after a group of settlers set up a protest tent next to a tent belonging to shepherders, built on privately owned Palestinian land in the area of Wadi Al-Maleh. Last Thursday, after the Palestinians complained to the Israeli Civil Administration that settlers set up a tent on their land, both Palestinians and Israelis were handed an order deeming the area a Closed Military Zone. They were all told to evacuate the area. The order was signed by the Commander of the Jordan Valley Brigade, Colonel Yohai Ben Ishai. Upon receiving the order, both the settlers and Palestinians dismantled their tents."

- Amira Hass, "Haaretz", 03.05.10

"תכסיס חדש של מתנחלים בצפון בקעת הירדן הביא לכך שצה"ל הורה למשפחה פלסטינית להתפנות מאדמתה. זאת על אף שהמשפחה מתגוררת בבקעה זה 40 שנה, ועל אף שהקרקע שבה קבעה את אוהלה לקראת ימי הקיץ הוחכרה כדיון.

הוראת הפינוי ניתנה לאחר שקבוצה של מתנחלים, לפחות חלקה מההתנחלות משכיות, הקימה אוהל מחאה ליד אוהל של רועי צאן באזור ואדי אל-מאלח – על אדמה פרטית פלסטינית. ביום חמישי שעבר, לאחר שהפלסטינים התלוננו בפני המינהל האזרחי על כך שהמתנחלים קבעו את אוהולם בשטחם, נמסר הן לישראלים והן לפלסטינים צו הקובע ששני האוהלים נמצאים בשטח צבאי סגור. הצו היה חתום על ידי מפקד חטיבת הבקעה, אלוף-משנה יוחאי בן ישי. עם קבלת הצו פירקו המתנחלים את אוהולם, וכך נאלצה לעשות גם המשפחה הפלסטינית."

- עמירה הס, "הארץ", 03.05.10

Settlers having a picnic next to Palestinian homes in Al-Bakah valley, near Hebron.
January 2011

מתנחלים עושים פיקניק ליד בתי פלסטינים
בעמק הבכא ליד חברון.
ינואר 2011

A Palestinian boy at the entrance to his tent. Behind him, an armed man is standing guard by a settler tent.
Jordan Valley, March 2011

נער פלסטיני בכניסה לאוהל המשפחתי. מאחוריו
גבר חמוש שומר מחוץ לאוהל מתנחלים.
בקעת הירדן, מרץ 2011

Israeli Special Forces entering the Ras Al-Amoud district during clashes with local youth in East Jerusalem. March 2010

שוטרי יס"מ נכנסים לשכונת ראס אל-עמוד בעת עימותים עם צעירים מקומיים.
מרץ 2010

A Palestinian boy collecting used tear gas canisters from a rooftop in Silwan. February 2011

נער פלסטיני אוסף מכלים משומשים של גז מדמיע שנורו אל עבר גג בשכונת סילוואן.
פברואר 2011

A Palestinian boy standing next to settler children and a security guard at the entrance to the "City of David" archaeological site. Silwan, April 2007

נער פלסטיני עומד ליד ילדי מתנחלים ושומר בכניסה לאתר הארכיאולוגי "עיר דוד". סילוואן, מזרח ירושלים, אפריל 2007

Jawad Siyam, a political and social activist from Silwan, shortly after he was released from a three-day detention and sent to house arrest. East Jerusalem, February 2011

ג'ואד סיאם, פעיל פוליטי וחברתי מסילוואן, לאחר שחרורו ממעצר בן שלושה ימים למעצר בית. מזרח ירושלים, פברואר 2011

A member of the Al Kurd family being evacuated by a medical team during her family's eviction from half of its home, which was taken over by settlers. Sheikh Jarrah, October 2009

אישה ממשפחת אל כורד מפונה על ידי צוות רפואי במהלך פינוי חצי מביית המשפחה לטובת מתנחלים. שייח ג'ראח, אוקטובר 2009

Sheikh Jarrah is a Palestinian neighborhood in East Jerusalem, close to the 67' border that separates East and West Jerusalem. About 3,000 Palestinians live there. In the late 90's, Jewish settlers began seizing buildings and settling compounds in there. One of the compounds at issue is a plot of around 4.25 acres in the heart of the neighborhood, in which 28 Palestinian refugee families who lost their original homes in what became Israeli territory in 48', now live. These families were housed in Sheikh Jarrah by the Jordanian government during the 50's and renounced their refugee status; thus also the rights and welfare that go together with that status. In the wake of an Israeli Court ruling, four families, comprising of more than 50 souls, were evicted from their houses without being offered a suitable alternative or compensation and their homes were taken over by Jewish settlers. A similar threat hangs over the rest of the families. Lately, additional eviction law suits have been filed.

שייח' ג'ראח היא שכונה פלסטינית במזרח ירושלים, סמוך לקו התפר עם העיר המערבית. מתגוררים בה כ-3,000 פלסטינים. מאז סוף שנות ה-90 החלו קבוצות מתנחלים יהודים לתפוס חזקה ולהתנחל במתחמים ומבנים שונים בשכונה. אחד מהמתחמים שבמחלוקת הוא מתחם של כ-17 דונם בלב השכונה, בו מתגוררות עשרים ושמונה משפחות פלסטיניות של פליטים שאיבדו את בתיהם בשטח ישראל ב-1948. משפחות אלו שוכנו בשייח' ג'ראח בשנות ה-50 על ידי ממשלת ירדן והאו"ם, ובתמורה וויתרו על מעמד הפליטות ועל זכויות הסעד הנלוות למעמד זה. בעקבות פסיקת בית משפט, ארבע מהמשפחות, אשר מונות למעלה מחמישים בני אדם, פונו מבתיהן מבלי שסופקה להן חלופה הולמת, ובמקומן מתגוררים כיום מתנחלים. מעל ראשי המשפחות הנותרות מרחפת סכנה זהה. באחרונה הוגשו תביעות נוספות לפינוי בתים.

Two members of the Hanoun family, whose house was taken over by settlers as a result of an Israeli Court decision.
Sheikh Jarrah, March 2009

שתי נשים ממשפחת חאנון שעל ביתן השתלטו מתנחלים בעזרת צו בית משפט.
שייח' ג'ארה, מרץ 2009

Beit Lahiya.
Gaza Strip, August 2011

בית להיא.
רצועת עזה, אוגוסט 2011

"About a month ago security guards were attempting to arrest a child who took down a metal pole. One of the guards held the child and informed him that he was under arrest. I asked him, 'How can you arrest him? You are not a police officer.' The guard ordered me to stay put, pointed a gun to the child's head and warned him that if he was ever to return there, he would get shot. Later, some more guards arrived at the scene and shot live bullets in the air. The next day, the police came to arrest the child."

Jawad Siyam, Silwan, East Jerusalem

"הבית בשבילי כפלסטיני מתושבי סילוואן הוא הכל, הבית נהיה חלום, הבית נהיה הבוקר והערב, כל דבר. היום החלום לפני חודש המאבטחים רצו לעצור ילד שתלש עמוד ברזל. אחד השומרים תפס את הילד ואמר לו: 'אתה עצור'. אמרתי לו: 'איך אתה עוצר אותו? אתה לא שוטר'. המאבטח אמר לי 'תעמוד בשקט', כיוון אקדח לראש של הילד ואמר לו שאם הוא יחזור לשם, הוא יירד בו. אחרי זה הגיעו עוד כמה מאבטחים וירו באוויר. למחרת עצרה המשטרה את הילד"

ג'וואד סיאם, סילוואן, מזרח ירושלים

According to "Betzelem", Since 1948, the Gaza strip has been one of most beleaguered territories for Palestinians and most vulnerable in terms of living conditions and shelter security. The 1948 war resulted in an exodus of 200,000 refugees into Gaza. Today, two thirds of Gaza's 1.65 million residents are registered by UNRWA as refugees. Half a million live in refugee camps. According to UN figures, the area of the formal Buffer Zone, together with the area in which entry effectively restricted due to a real risk of gunfire, covers 62.6 square kilometers, which amount to 17 percent of the total area of the Gaza Strip and 35% of the agricultural land. The Buffer Zone affect 113,000 Palestinians (7.5 percent of the population of the Gaza Strip), causing harm to their homes, land, workplaces, and schools (seven schools are located in areas in which entry is restricted. In the past decade 457 people out of which at least 141 civilians, were shot to death for entering the Buffer Zone (not including the time of operation Cast Led).

על פי "בצלם" מאז 1948 רצועת עזה היא אחד האזורים בו שוררים תנאי המחייבה הגרועים ביותר לפלסטינים. לאחר 1948 הגיעו לעזה 200,000 פליטים מאזורים אחרים, אשר נוספו על 80,000 התושבים המקוריים. כיום שני שלישי מ-1.65 מיליון תושבי עזה רשומים כפליטים על ידי אונר"א. חצי מיליון מתגוררים במחנות פליטים. לפי נתוני האו"ם שטחם הכולל של האזורים שהכניסה אליהם נאסרה רשמית או הוגבלה בפועל בשל סכנת ירי ממשית עומד על כ-62.6 קמ"ר, שהם כ-17% משטח הרצועה, ו-35% משטח החקלאי של הרצועה. קיומם של האזורים האסורים בכניסה משפיע על כ-113,000 איש, המהווים 7.5% מאוכלוסיית הרצועה. השפעות אלה כוללות פגיעה בבית המשפחה, באדמותיה, במקום העבודה של מי מבני המשפחה, או במקום הלימודים של הילדים מאחר שבבעה בתי ספר שוכנים בתוך התחום המוגבל בכניסה. בעשור האחרון נורו למוות 457 אנשים מתוכם לפחות 141 אזרחים אשר לא השתתפו בלחימה בשטח זה (הנתונים אינם כוללים את תקופת עופרת יצוקה).

The separation wall to the west of
South Mount Hebron.
April 2011

חומה ההפרדה ממערב לדרום הר חברון.
אפריל 2011

A family from the community of Um Al-Kheir at their
tent, which is due for demolition. In the background is
the new neighborhood of Carmel, an illegal settlement.
South Mount Hebron, February 2011

משפחה מאום אל-חיר ליד האוהל שלהם, שקיבל צו
הריסה. ברקע השכונה החדשה של ההתנחלות כרמל.
דרום הר חברון, פברואר 2011

A fenced pumping station of 'Mekorot - Israeli Water Company', set up next to a Bedouin encampment. Jordan Valley, March 2010

תחנת שאיבה של 'מקורות' שהוקמה ליד מאהל בדואי.
בקעת הירדן, מרץ 2010

Suleiman Hadalin from Um Al-Kheir, facing a settler from Carmel. Some of the lands on which Carmel was built were bought by Suleiman's father in the 50's. South Mount Hebron, March 2008

סולימאן הדלין מאום אל-חיר ניצב אל מול מתנחל
מכרמל. חלק מהאדמות עליהן נבנתה כרמל נקנו על ידי
אביו של סולימאן בשנות החמישים.
דרום הר חברון, מרץ 2008

Members of the Al-Touri family gathering their belongings following a home demolition.
Al-Arakib, July 2010

בני משפחת אל-טורי מקבצים את חפציהם
לאחר הריסת ביתם.
אל-עראקיב, יולי 2010

An Israeli soldier planting a tree donated by the JNF on the lands of the village of Al-Arakib.
January 2011

חייל נוטע עץ של קק"ל לרגל ט"ו בשבט על
אדמות הכפר אל-עראקיב.
ינואר 2010

"As a Palestinian resident of Silwan, home is everything. Home becomes a dream. Home is the morning and the evening, anything, any thing for us is home. Today, the dream of a Palestinian from Silwan is to pass away in his home. It's sad. It's a tragedy, but that is our dream."

Jawad Siyam, Silwan, East Jerusalem

"הבית בשבילי כפלסטיני מתושבי סילוואן הוא הכל, הבית נהיה חלום, הבית נהיה הבוקר והערב, כל דבר. היום החלום של פלסטיני בסילוואן זה שהוא ימות בבית שלו. זה עצוב, זאת טרגדיה, אבל זה החלום שלנו."

ג'וואד סיאם, סילוואן, מזרח ירושלים

"In the years prior to the founding of the state of Israel, the Jewish National Fund played a central role in obtaining land for the establishment of a national home for the Jews. Using donations collected from Jews abroad, the JNF gradually acquired land from Arabs. After the founding of the state, its professed role changed from "land redemption" to preparing the ground for Jewish settlement. However, the JNF continued to purchase lands for the Jewish people in areas where there is an Arab majority. 13 percent of Israeli Land Administration property is owned by the JNF, thereby rendering it the second largest landowner in Israel after the state itself. According to JNF policy, set forth in the 5th Zionist congress in Basel in 1901, it may only sell its purchased lands to Jews."

- Amiram Bareket, "Haaretz", 3.5.2010

בשנים שלפני הקמת המדינה מילאה קק"ל תפקיד מרכזי ב"גאולת הקרקעות" בעבור הקמתו של בית לאומי לעם היהודי. בכספים שגייסה מיהודי התפוצות, באמצעות מיליון וחצי "קופסאות כחולות", רכשה קק"ל "דונם ועוד דונם" מבעלי קרקע ערבים. לאחר הקמת המדינה השתנה תפקידה הפורמלי של קק"ל מגאולת קרקעות למכירת קרקעות להתיישבות יהודית. ואולם, בפועל המשיכה קק"ל ברכישת קרקעות בעבור העם היהודי באזורים שבהם יש רוב ערבי. 13% מהמקרקעין במינהל מקרקעי ישראל שייכים לקק"ל – והופכים אותה לבעלת הקרקע הגדולה ביותר בישראל אחרי המדינה. לפי מדיניות הקרקעות של קק"ל, שנקבעה בקונגרס הציוני העולמי החמישי בבאזל ב-1901, היא רשאית למכור זכויות בקרקעותיה ליהודים בלבד."

- "הארץ", עמירם ברקת, 3.5.2010

An uprooted olive tree in Al-Arakib one day after the entire village was demolished.
July 2010

עץ עקור בכפר אל-עראקיב יום לאחר הריסתו.
יולי 2010

Members of the Al-Touri family as they are forcefully evicted from their homes by Israeli riot police.
Al-Arakib, July 2010

בני משפחת אל-טורי ממונים בכוח
מבתיים על-ידי כוחות היס"מ.
אל-עראקיב, יולי 2010

Palestinian workers at the Ma'ale Efraim checkpoint, on their way to work in the surrounding illegal Israeli settlements. Jordan Valley, July 2009

פועלים פלסטינים במחסום מעלה אפרים
בדרכם לעבודה בהתנחלויות האזור.
בקעת הירדן, יולי 2009

Children by the family tent in the community of Fasayel, which is under the threat of demolition. The Israeli authorities demolished 18 homes, nearly destroying the community.
Jordan Valley, April 2011

ילדים ליד אוהל בקהילה הבדואית פסאיל, המצויה תחת סכנת הריסה. חודשיים לאחר-מכן נהרסו 18 בתים על-ידי הצבא, שהותיר בכפר הרס מוחלט.
בקעת הירדן, אפריל 2011

Palestinian farmers pumping water from a natural water reservoir, despite being prohibited to do so by Israeli authorities.
Jordan Valley, July 2009

חקלאים פלסטינים שואבים מים ממאגר מים טבעי, על אף שישראל אוסרת עליהם לעשות כן.
בקעת הירדן, יולי 2009

A Palestinian woman at her home in Hammam Al-Maleh. Many homes in the community are under the threat of demolition.
Jordan Valley, July 2009

אישה פלסטינית בביתה בחמאם אל-מליח. בתים רבים בכפר נתונים בסכנת הריסה. בקעת הירדן, יולי 2009

Local residents and activists resting before the first demolition of the village of Al-Arakib, which since has been demolished 23 times.
July 2011

תושבים מקומיים ופעילים חברתיים נחים שעות ספורות לפני ההריסה הראשונה של הכפר אל-עראקיב, אשר נהרס מאז 23 פעמים. יולי 2011

In October of 2010, in light of increasing crime rates in the city of Lod, the Israeli government passed a decision regarding the development of the city. 4 million NIS were allotted for welfare and 10 million NIS for crime prevention programs. However, 40 million NIS, one quarter of the entire budget for the program, was allocated to "real estate law enforcement... [and] prioritizing public property." In other words: home demolitions.

באוקטובר 2010, נוכח ריבוי מקרי האלימות בלוד, קיבלה ממשלת ישראל החלטה בדבר העצמה ופיתוח של העיר. בין היתר הקצתה הממשלה 4 מליון שקלים לצורכי רווחה ו-10 מליון שקלים למימון תוכניות לצמצום הפשיעה. לעומת זאת, 40 מליון שקלים, כרבע מתקציבה הכולל של התוכנית, הוקצו "לביצוע פעולות אכיפה במקרקעין, תוך מתן עדיפות למקרקעי ציבור" – או במילים אחרות, להריסת בתים.

Previous
הקודם

Israeli riot police marching through Al-Arakib during the first demolition of the village.
July 2010

שוטרי יס"ם צועדים בכפר אל-עראקיב בפעם הראשונה שנהרס.
יולי 2010

Palestinians from neighboring towns, together with local residents and activists, protesting home demolitions in the city of Lod.
March 2010

פלסטינים מיישובים סמוכים, תושבים מקומיים ופעילים מפגינים יחד נגד הריסות בתים בלוד.
מרץ 2010

A home demolition in Al-Walaja.
December 2006

הריסת בית באל-וואלג'ה.
דצמבר 2006

Nasser Ghawi's children sleeping in the family's
protest tent in Sheikh Jarrah.
February 2010

ילדיו של נאסר ראווי ישנים באוהל המחאה
שהקימה המשפחה בשייח ג'ראח.
פברואר 2010

Shepherds from Al-Walaja on their way home,
passing through the separation wall which is being
built around their village.
February 2011

רועים מאל-וואלג'ה בדרכם חזרה אל הכפר עוברים
דרך חומת ההפרדה הנבנית מסביב לכפרם.
פברואר 2011

"Home for me means stability, serenity, comfort, any peaceful thing means home for me.."

Naama Abdallah Abu-Alhadalin

Um Al-Kheir , South Mount Hebron

" הבית בשבילי זה היציבות, השלווה, הנחמה – כל דבר שהוא שקט אני רואה בו בית."

נעמה עבדאללה אחמד אל הדלין

אום אל חיר, דרום הר חברון

The building of the West Bank Separation Barrier, identified by the UN as "the most alarming development in 2003 in the West Bank". The UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) estimates that close to 680,000 people (about 30 percent of the Palestinian population in the West Bank) will be directly affected by the Barrier. Human rights group B'Tselem estimates that up to 90,000 Palestinians could be displaced due to the construction of the Barrier. Residents of the "seam zone", the area between Israel and the wall, have been cut off from their social and economic livelihoods, and face the possibility of expulsion due to special permit requirements.

האו"ם הגדיר את בניית חומת הפרדה "כהתפתחות המדאיגה ביותר בגדה המערבית ב-2003". במשרד האו"ם לתיאום עניינים הומאניטריים העריכו שקרוב ל-680,000 איש (כ-30% מהאוכלוסייה הפלסטינית בגדה המערבית) יושפעו באופן ישיר מבניית החומה. ארגון 'בצלם' טוען שקרוב ל-90,000 איש עלולים להיעקר מבתיהם בשל בנייתה. רבים מתושבי קו התפר, האזור שבין ישראל והחומה, נותקו מהקהילה שלהם וממקורות פרנסה ועומדים לפני גירוש כיוון שאין ביכולתם לעמוד בדרישות הישראליות להשגת אישורי שהייה בכפריהם.

Israeli border police standing in front of the Ghawi family house, which is occupied by Jewish settlers. Behind them, a private security guard holding an Israeli flag.
Sheikh Jarrah, December 2009

שוטרי משמר הגבול ליד בית משפחת ראווי שעליו השתלטו מתנחלים. ברקע מאבטח פרטי אוחז בדגל ישראל. שייח ג'ראח, דצמבר 2009

A woman watching television in the tent she has been living in for the past two years, since Operation Cast Lead. Beit Lahiya, Gaza Strip, August 2011

אישה צופה בטלוויזיה באוהל שבו היא מתגוררת מזה שנותיים מאז מבצע "עופרת יצוקה".
בית להיא, רצועת עזה, אוגוסט 2011

INDEX
Photograph Order
By Page

אינדקס
סדר הצילומים
לפי עמודים

25

27

28-29

30

31

32-33

36

37

38

39

40-41

42

44

45

46

47

50

51

52

53

54-55

57

58

59

60

61

62-63

66

67

68

69

72

73

75

76-77

78

79

80

81

82

83

86

87

88

89

90

91

92

93

96-97

98

99

100

101

102

103

105

107

110

111

112

113

114

115

116-117

119

120-121

124

125

126

127

128

129

132

133

135

136

137

138

139

140-141

143

144

145

146-147

151

153

GET ACTIVE

Links
For Further Information

תפעול

קישורים
למידע נוסף

Shiekh Jarrah Solidarity
www.en.justjlm.org

Jordan Vally Solidarity
www.jordanvalleysolidarity.org

BDS movement
www.bdsmovement.net

Negev Coexistence Forum
www.dukium.org

Rabbis For Human Rights
www.rhr.org.il

The Free Gaza Movement
www.freegaza.org

CPSG
Civil Peace Service Gaza.
www.cpsgaza.org

Wadi Hilwe Information Center, Silwan
www.silwanic.net

ISM
International solidarity movement
<http://palsolidarity.org>

ICHAD
Israeli committee against
house demolitions.
www.icahd.org

Ta'ayush
Arab-israeli partnership through
direct non violent action.
www.taayush.org

Gisha
Legal center for the freedom
of movement.
www.gisha.org

Stop The Wall
www.stophthewall.org

PCHR
Palestinian Center for Human Rights.
www.pchrgaza.org/portal/en

AL MEZAN
Center for human rights.
www.mezan.org/en

ACRI
The association for civil rights in Israel.
www.acri.org.il

Anarchists Against The Wall
www.awalls.org

Yesh Din
Volunteers for human rights.
www.yesh-din.org

Operation Dove
Non violent peace corps.
www.operationdove.org

Mossawa center
The advocacy center for Arab citizens in Israel.
www.mossawacenter.org

Popular Struggle Coordination
www.popularstruggle.org

Meezan
Association for human rights.
www.meezaan.org

Sadaka Reut
Arab-Jewish youth partnership.
www.reutsadaka.org

BADIL
Resource center for Palestinian residency and refugee rights.
www.badil.org

Machsomwatch
Women against the occupation and for human rights.
www.machsomwatch.org

Tarabut
Arab-Jewish movement for social and political change.
www.tarabut.info/en/home

Adalah
The legal center for Arab minority rights in Israel.
www.adalah.org

AIC
Alternative information center.
www.alternativenews.org

All Nations Cafe
Transforming checkpoints into meeting points.
www.allnationscafe.org

IDMC
www.internal-displacement.org

B'tselem
The Israeli information center for human rights in the occupied territories.
www.btselem.org

Photographs

Anne Paq, Keren Manor, Oren Ziv, Silan Dallal,
Tess Scheflan and Yotam Ronen

Production

Chaska Katz, Sahar Vardi

Design

Shira Inbar

Research

Alexander Kasper, Daniel Kaplan,
Leilana Quinger and Michael Figa

Photo selection and Editing

Anka Mirkin, Mareike Lauken

Multimedia

David Massey

צילומים

אן פק, קרן מנור, אורן זיו, סילאן דלאל,
טס שפלן, יותם רונן

הפקה

צ'סקה כץ וסרה ורדי

עיצוב

שירה ענבר

תחקיר

אלכסנדר קספר, דניאל קפלן,
לילה קוינגר, מייקל פיגה

עריכה ובחירת צילומים

אנקה מירקין, מרייקה לאוקין

מולטימדיה

דיויד מסי

www.activestills.org
activestills@gmail.com

The Activestills collective was established in 2005 by a group of Israeli and international documentary photographers out of a strong conviction that photography is a vehicle for social change. We believe in the power of images to shape public attitudes and to raise awareness on issues that are generally absent from public discourse. We view ourselves as part of the struggle against all forms of oppression, racism, and violations of the basic right to freedom. We do work on various topics, including the grassroots movement and the popular struggle against the Israeli occupation, women's rights, immigration, asylum-seekers, social justice, the siege on Gaza, housing rights inside Israel and more. The collective operates in Israel/Palestine and focuses on social and political documentation, project productions, publications, and exhibitions. Israeli public opinion is shaped by the mainstream media, which is shifting towards becoming more racist and violent. The impact of this shift is evident in increased public support for violent military operations, racist legislation, and discriminatory policies. We wish to challenge these changes with our work.

קולקטיב אקטיבסטילס הוקם ב-2005 על ידי קבוצה של צלמים ישראלים ובינלאומיים, מתוך אמונה עמוקה כי צילום הוא כלי לשינוי חברתי. אנו מאמינים בכוחן של תמונות לעצב את דעת הקהל ולהעלות מודעות לנושאים שלרוב אינם על סדר היום הציבורי. אנו רואים עצמנו כחלק מהמאבק כנגד כל סוגי הדיכוי, גזענות והפרה של הזכות הבסיסית לחירות. אנו פועלים בתחומים שונים הכוללים תנועות שטח (Grassroots) ומאבקים עממיים כנגד הכיבוש הישראלי, זכויות נשים, הגירה, מבקשי מקלט, צדק חברתי, המצור על רצועת עזה, זכויות דיור ועוד. הקולקטיב פועל בישראל/פלסטין ומתמקד בתעודת חברתי ופוליטי, הפקת פרויקטים, פרסומים ותערוכות. דעת הקהל הישראלי מעוצבת על ידי התקשורת המתדרדרת ונהיית לגזענית ואליימה יותר. השפעת התדרדרות זו באה לידי ביטוי בהגברת התמיכה במבצעים צבאיים אלימים, חקיקה גזענית ומדיניות מפלה. אנו מקווים לאתגר שינויים אלו בעבודתנו.

THIS BOOK is a joint project of ACTIVESTILLS photo collective
and THE ISRAELI COMMITTEE AGAINST HOUSE DEMOLITION

ספר זה הינו תוצר של עבודה משותפת של קולקטיב הצלמים 'אקטיבסטילס'
והועד הישראלי נגד הריסת בתים

"WE NEVER FINISHED 1948":

The Continuing Campaign of Internal Displacement
in Israel / Palestine

"מעולם לא סיימנו את 1948":

תהליך הנישול המתמשך
בישראל / פלסטין

"For us, the ongoing Occupation is not merely an event arising out of 1967, war but a continuation of 1948, conceptually and militarily. That "we never finished 1948," a slogan commonly heard in Israel and attributed to Moshe Dayan, refers to the fact that half the population of the Land of Israel is now Palestinian." (Jeff Halper, Director of the Israeli Committee Against House Demolition)

"אנו סבורים כי הכיבוש המתמשך אינו רק אירוע הנובע ממלחמת 1967, אלא המשכו הישיר של 1948, מבחינה תפישית וצבאית. הסימא "מעולם לא סיימנו את 1948", אשר נשמעת לעיתים קרובות מפי ישראלים ומיוחסת למשה דיין, מתייחסת לכך שחצי מאוכלוסיית ארץ ישראל עודנה פלסטינית." (ג'ף הלפר, יו"ר הועד הישראלי נגד הריסת בתים)